

Carpații

Depósito legal: M. 8.137-1958.

Director: Aron Cotrus + REVISTA DE CULTURA SI ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL Redactor: Traian Popescu

O JUMATATE DE SECOL

CIRCULARA

LEGIONARI,

Privind în urmă la cei 50 de ani de viață legionară, sufletul nostru ni se umple de bucurie, gândindu-ne prin câte am trecut, prin ce încercări cumplite, câte păduri cu fiare sălbatice și mlaștini ale desnădejzii am străbătut, până ce-am ajuns la această culme a aniversării semicentenarului.

Am supraviețuit regimului falsei democrații din România, care ne-a zdrobit oasele ca să ne lepădăm de credința noastră; am ieșit biruitori și din înclăștarea cu regimul dictaturii carliste, după ce am lăsat în urmă un lung șir de morminte, în frunte cu însuși întemeietorul mișcării, Capitanul nostru etern, Corneliu Zelea Codreanu; am rezistat și dementei prigoane antonesciene, care a transformat războiul din răsărit în armă a uciderii noastre.

Nu ne-am plecat genunchii nici în fața puhoiului bolșevic, deși toate puterile iadului s-au deslănțuit contra noastră ca să ne extermină. Cu mândrie și demnitate, am ținut sus steagul Legiunii în acest lung și apăsător exil, o mână de oameni loviți din toate părțile, apărându-l cu o energie mereu reînnoită.

Explicația acestei rezistențe supra-omenești dușmanii nu vor înțelege-o niciodată și unul după altul vor cădea în fața întăriturilor noastre: la 24 Iunie 1927, nu s'a întemeiat un partid oarecare, ci s'a născut o nouă lume, înzestrată cu noi coordonate spirituale. Luând ca îndreptar învățătura creștină, Căpitanul a așezat-o în centrul de desfășurare al întregii istorii naționale. Legiunea este o organizație politică de inspirație creștină, care se caracterizează prin aceea că interesul este substituit cu generositatea, tendința de acaparare de bunuri materiale cu spiritul de sacrificiu și individul mărunț și egoist, cu «omul nou», eroul plenar, ce se realizează pe toate planurile vieții sociale. Căpitanul a călăuzit neamul nostru spre albia vieții adevărate, al cărui început e în izvorul cristalin al dragostei.

Între comunism și legionarism se deschide o prăpastie de netrecut: noi luptăm dinamizați de o pasiune creatoare, voind să transformăm lumea, făcându-o mai bună și mai dreaptă. Comuniștii, având ca tată pe Principele Intunerecului, și-au făcut sufletul lăcaș al urei și ținta lor este să distrugă așezământul milenar al creștinismului. Noi nu putem fi niciodată alături de ei, căci din acel moment am înceta să mai existăm ca mișcare, ne-am auto-desființat instantaneu.

Priviți la ce se întâmplă și în Europa și în întreg Occidentul; N'are această lume tot ce îi trebuie ca să fie mulțumită? O economie înfloritoare, arme de o eficacitate incomparabilă și o superioritate vădită în toate domeniile vieții sociale față de restul omenirii. Dece totuși această neliniște crescândă, această spaimă de viitor? Dece lumea liberă moare, se stinge, cu toate aparențele de prosperitate, dece se retrage din fața comunismului, suferind înfrângere după înfrângere?

Pentru că a abandonat cauza lui Cristos, pentru că a pactat cu puterile satanice, crezând ca se poate acomoda și conviețui cu forțele materialiste ale lumii. Ce se întâmplă astăzi în lume, nu este decât consecința naturală a stării de păcat mortal în care se complăce, crezând că poate servi la doi stăpâni.

Noi nu avem nimic din ce au ei ca să ne putem măsura cu comunismul: nici bogății, nici arme, nici armate, nici cel puțin un punct de sprijin, un cât de modest ajutor în acest Occident opulent, dar rece, egoist și închisat în materialism. Posedăm în schimb un bun infinit mai mare: o conștiință curată în fața Atotputernicului, în lupta noastră de 50 de ani. Avem mulțumirea și mândria că n'am acceptat niciun compromis cu inamicul și ne-am menținut intactă lealitatea față de Cristos.

Comemorând cei 50 de ani dela întemeierea Legiunii, ce urare mai bună pot să fac legionarilor decât ca să-i ajute Dumnezeu să nu se abată dela linia Căpitanului, rămânând credincioși jertfei lui și sângelui vărsat la Majadahonda.

În timp ce lumea se destramă și se multiplică la infinit lașitățile, defecțiunile și trădările, prețul legământului nostru va fi mare, când vom putea striga Cerului: mai există o oaste pe pământ care nu l-a părăsit pe Domnul Nostru Isus Cristos:

Oastea lui Codreanu!

Și atunci mila Domnului se va revărsa peste noi, porțile iadului care străjuiesc blestemata cortină de fier se vor sfărâma și Legiunea se va întoarce triumfătoare într-o țară liberă.

Madrid, 24 Iunie 1977.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!
Horia Sima
Comandantul Mișcării Legionare

EDITORIAL

RATIUNEA EXILULUI

EXILUL românesc are datoria sfântă de a răspunde prezent ori de câte ori soarta Neamului se află la răscruce. Cu atât mai mult când e vorba de situații excepționale și dramatice.

E singura lui rațiune de a fi!

Nu vedem ce acoperire morală ar putea avea un exil al apărării intereselor personale, un exil al huzurului sau un exil al căpătuiților... Nu ne găsim în pribegie sau dacă vreți, nu am ales această stare ca formă de existență, decât în convingerea că ne facem datoria, luptând din răsuputeri pentru cauza românească. Altfel, de geaba ne mai batem cu pumnul în piept și ne mărturisim pe la colțuri de stradă tot disprețul pe care-l resimțim față de cei ce ne-au vândut și ingenușiat Neamul!

Sentimentele și energiile ce nu se transformă în act, rămân simple epifenomene ale unui moment istoric și ale unor oameni fără vlagă, fără forță de concretizare dinamică.

Deasemenea, acest act continuu de afirmare și de susținere a cauzei românești nu poate fi subordonat niciunei conjuncturi politice excentrică intereselor noastre naționale, niciunei dialectici, niciunei amenințări. Linia de conduită a exilului nu poate fi decât una singură: pentru salvarea Neamului, să lupte fără odihnă, prin toate mijloacele ce-i stau la îndemână, chiar dacă aceste mijloace nu sunt placul unora sau împiedecă lucrăturile altora; chiar dacă aceste manifestări nu dau niciun rezultat imediat. Continuitatea în acțiune pe linia de trădare a Neamului constituie prezența noastră în istorie.

Pe această linie de onoare națională și de curaj civic trebuie să se înscrie activitatea exilului românesc în această clipă, cu ocazia Conferinței dela Belgrad. În conștiința împlinirii unei îndatoriri sfinte, trebuie să ne asumăm răspunderea unui **AVERTISMENT CATEGORIC**, lansat tuturor guvernelor ce vor lua parte și vor decide de viitorul Europei Răsăritene.

Noul statut ce se pregătește pune în pericol de moarte — prin intențiile ascunse ce-l caracterizează — atât existența etno-politică a popoarelor de dincolo de Cortina de Fier, cât și viitorul Occidentului liber.

Pe de o parte ne găsim în fața unui abuz de putere din partea Rusiei Sovietice, care vrea să-și impună pretențiile imperialiste. Pe de altă parte, asistăm la o monumentală eroare diplomatică din partea Statelor libere care au acceptat deja principiul acomodărilor dela Helsinki și se prepară să-l transforme în dogmă de drept internațional, la Belgrad.

Deaceia, deciziile acestei Conferințe, tutelată tocmai de Statul care reprezintă elementul perturbator și de amenințare permanentă pentru întreaga Europă, nu pot fi admise.

E de datoria noastră de exilați conștiinței, să luăm o atitudine fermă, să denunțăm subterfugiile juridice și presiunile oculte întrebuintate, să protestăm cu vehemență împotriva unor desbateri la care neamurile subjagate nu pot nici măcar lua parte.

Cu demnitate și argumente nesdruncinate, trebuie să deschidem procesul acestei Conferințe dela Belgrad, în fața opiniei publice mondiale, arătându-i erorile, nedreptățile și consecințele nefaste ce se ascund sub atrăgătoarea «expunere de motive» sovietică.

Acest protest unanim nu poate veni ca un scănel, menit să se piardă în vacarmul aplauzelor ce vor întâmpina pe reprezentanții celor 35 de națiuni semnatare ale tristului document dela Helsinki.

Trebuie să fie un asalt masiv și neîndurător, susținut zi de zi, clipă de clipă, de toți cei ce înțeleg gravitatea momentului istoric și importanța unei atitudini curajoase.

Rechizitoriu sărobitor pentru o Conferință ce n'ar fi trebuit să aibă loc, acțiunea exilului trebuie să constituie în același timp un mesaj de speranță pentru cei din Tară, de înfrățire și solidaritate în luptă pentru Românii din exil.

Toate comunitățile, asociațiile și cercurile românești de pretutindenea sunt îndemnate să-și asume, cu mândrie și curaj, partea lor de răspundere în această confruntare ce ne-a fost dat să suportăm.

Revista **CARPAȚII** își ia angajamentul de a publica într-o broșură toate documentele ce vor fi expediate la Belgrad de către organizațiile politice, culturale, patriotice ale Românilor din exil. În acest scop, semnatarii unor astfel de documente (Memorii, Proteste, Scrisori deschise) sunt rugați să expedieze redacției câte un exemplar.

CARPAȚII

MEDALIA
COMEMORARII
SEMICENTENARULUI
MISCARII
LEGIONARE

★

Aur: 28 gr. 31/209
Argint: 7 eshpa
Diametru 3 cm.

Cornelio Zelea Codreanu EL CAPITAN

Por Traian POPESCU

CORNELIU Zelea Codreanu es el profeta del siglo XX, no sólo para las tierras rumanas, sino para todo el globo terráqueo.

Hoy día su obra, traducida a ocho idiomas, y sus pensamientos políticos sirven como base para la verdadera doctrina socio-política-cristiana que puede ser opuesto de forma válida al amoralismo materialista marxista que amenaza conquistar el mundo.

Ya hay muchos movimientos nacionales jóvenes, tanto en Europa como en las Américas y África, que, adoptando y adaptando a su problemática local la doctrina de Codreanu, intentan realizar "el hombre nuevo", es decir, primordialmente la revolución en el espíritu del hombre de hoy, que debe transformarse radicalmente en su estructura, echando fuera de su alma el egoísmo, el materialismo, el ateísmo y la bestia en que ha sido transformado por el concepto comunista de la vida, logrando volver a ser de nuevo la creación de Dios, bondadoso, justo, moral, amante de su prójimo y lleno de amor y de fe cristiana, único fundamento para una convivencia armónica y bienhechora del mundo.

Codreanu, hombre excepcional, surgió en Rumania en una época caótica. Hijo de un matrimonio de profesores de un Liceo de Husi, conoció los horrores de la primera guerra mundial, participando como joven voluntario — tenía diecisiete años — en la guerra contra los alemanes.

Los fundadores de la Legión Arcángel San Miguel, encarcelados en la prisión de Vacaresti.

También conoció la bestialidad rusa, aumentada por la revolución marxista y decidió con un grupo de camaradas en el bosque de Dobrina, cerca de la localidad natal, oponerse como guerrillero a la invasión comunista de nuestro país.

Los esfuerzos y sacrificios rumanos en la guerra de 1916-19 habían cambiado el país. Del Reino Rumano volvió a ser la Gran Rumania, reintegrándose a la madre Patria, después de siglos de ocupación extranjeras, las provincias de Banat, Besarabia, Bukovina y Transilvania.

Los tratados de paz de Versalles y Trianon han confirmado la realización del sueño secular de la unificación territorial dentro de las fronteras de Dacia de Decebal, pero nos trajeron también el virus marxista-leninista, vehiculado por los centenares de miles de judíos, huidos de Polonia y Rusia, que nos obligó a albergar y adoptar.

Empezaron las huelgas, las obstrucciones de la vida normal del país, las agitaciones en la masa de trabajadores con el fin de derribar el orden y la estructura del Estado rumano. Codreanu, estudiante en Derecho de la Universidad de Iasi, tomó el mando de sus compañeros estudiantes, y junto con organizaciones patrióticas surgidas para defender la integridad territorial y los intereses del pueblo rumano, se opusieron con la energía juvenil y firmeza

al avance comunista, logrando desarticular todos los intentos perturbadores de los rojos.

Dogmatizó el amor patrio y la idea nacional. Por su valentía, esfuerzo y sufrimientos personales logró agrupar a los universitarios y a los jóvenes trabajadores de todas las provincias rumanas en esta lucha contra todos los que querían, por sus actividades izquierdistas, aniquilar el país rumano. Creó una nueva conciencia nacional y un nuevo concepto del deber con el país y la estirpe rumana.

Lanzando el 24 de junio de 1927 el Movimiento de la Legión del "Arcángel San Miguel", y más tarde, el partido de acción política "La Guardia de Hierro", Codreanu aniquiló la acción subversiva del comunismo en Rumania. Toda la juventud estudiantil, campesina y la clase obrera del país, en una confraternización perfecta, armoniosa y voluntaria, participó en la lucha de hacer justicia al pueblo rumano, y reponiéndole en su puesto de dueño absoluto de su destino. El país se llenó de campos voluntarios de trabajo, de los cuales, en hermandad absoluta, los legionarios de todas las clases sociales levantaban Iglesias, ca-

El Capitán poniendo por su ejemplo el fundamento de la Rumania legionaria.

sas para viudas pobres, escuelas, reparaban carreteras, levantaban diques para evitar las inundaciones de los pueblos y de las cosechas, forjándose al mismo tiempo en el crisol de la doctrina de Codreanu y realizando la revolución en su propia persona, transformándose en "hombres nuevos", héroes o Santos de su pueblo.

En el décimo aniversario de la fundación del Movimiento legionario, el Arcángel San Miguel, el 24 de junio de 1937, Codreanu podía decir a sus luchadores:

"Queridos camaradas: Después de quince años de lucha, de persecuciones y de sacrificios, la juventud de Rumania debe saber que el mo-

mento de la victoria legionaria ya no está lejos. Todas las tentativas de hostilidad serán aplastadas. Todos los planes de seducción, todos los intentos de comprar nuestras almas, todas las tentativas de desunión y todas las traiciones serán vencidas. A nuestros tiranos, miradles a los ojos. Soportad con resignación cualquier golpe. Soportad cualquier suplicio porque todos nuestros sacrificios, todos nuestros cuerpos maltratados, nuestras almas torturadas, serán el cimiento de hierro de la victoria.

Los que caigan dentro de los nuestros tendrán nombres y tumbas de héroes, y los que los matarán tendrán nombres de traidores y serán maldichos de generación en generación.

Corneliu Zelea Codreanu, el Capitán, en Carmen-Sylva, 1934.

Por su profundidad espiritual, el legionario se alza victorioso. Por su alma fuerte como la roca, los que creen que lo pueden vencer, comprar, comprenderán pronto, pero demasiado tarde, que se han equivocado. La popularidad de Codreanu y de su movimiento crecía vertiginosamente espantando al Rey Carol II, a los políticos venales que le rodeaban y a los usurpadores ju-

El Capitán, visitando los campos legionarios de trabajo voluntario.

El Capitán y el General Cantacuzescu inspeccionan un campo voluntario de trabajo.

El Capitán habla a los legionarios del campo de trabajo de Carmen Sylva.

Inhumación de los restos mortales de los soldados caídos en la guerra de 1916-1918, en el monte Susai.

Los legionarios construyen la casa legionaria del monte Susai.

dios que intentaban mezclarse en la vida del pueblo rumano, modificando su porvenir según sus intereses de dominación.

El General Cantacuzescu y el Capitán hablando en el X aniversario de la fundación.

La muerte eroica de Ion Mota y Vasile Marin en el frente de Madrid, en Majadahonda, en la cruzada española, defendiendo la Fe en Cristo, a España y a la Europa amenazada por el marxismo en plena ofensiva, derribó como un seísmo las últimas resistencias de la burguesía rumana, transformando el entierro de los dos héroes en el mausoleo de la "Casa Verde" de Bucarest el 13 de febrero de 1937, en una apoteosis de la conciencia nacional del pueblo rumano y de adhesión al legionarismo.

El Capitán y los voluntarios rumanos en la cruzada española, en el entierro de los caídos Mota y Marin.

La muchedumbre esperando en la estación Norte de Bucarest la llegada del tren mortuario.

El carro fúnebre atravesando Bucarest.

En otoño siguió la aplastante victoria del Partido Legionario "Todo por la Patria" en las elecciones del año 1937, que abrió las puertas del Parlamento rumano a un considerable número de jóvenes diputados legionarios. El temor del Rey Carol II, de los politicastro, de los partidos políticos y del judaismo se transformaron en locura.

El Capitán y el Ing. Clime discutiendo sobre las elecciones generales de 1937.

El Capitán y el General Antonescu revisando en Predeal.

Abolieron la Constitución democrática del país, las leyes constitucionales del Reino, y el Rey asumió el poder como dictador, instaurando en Rumania un terror demencial.

El CAPITAN (nombre otorgado por la masa legionaria y el pueblo rumano a Cornelio Codreanu, según las antiguas tradiciones de nuestros antepasados que nombraban así a los jefes de las revoluciones populares contra la injusticia o los abusos de los dirigentes del país), para prevenir una maniobra sucia del rey Carol contra sus hombres, autodisolvió el movimiento legionario y todas sus formaciones políticas, desatando a los miembros de cualquier juramento de fidelidad frente a él o a la Legión, para ponerlos a salvo de la gran persecución que se vislumbraba.

La medida no sirvió, porque las consignas de las fuerzas ocultas judeo-comunistas eran de liquidar las aspiraciones nacionales del pueblo rumano.

En efecto, decenas de miles de legionarios fueron encarcelados, torturados con los métodos más inhumanos de la Edad Media, bajo la "culpa" que seguían instrucciones y servían los intereses de las potencias extranjeras —Alemania nazi y Italia fascista—, lo que estaba lejos de la verdad, pues el Movimiento Legionario surgió en Europa en 1919, en el bosque de Dobrina, antes que aparecieran o se afirmasen los dos mencionados, siendo típico rumano y sirviendo sólo los intereses del pueblo rumano. Además el legionarismo, en contradicción con el nacional socialismo alemán o el fascismo italiano, era profundamente cristiano.

El primer ministro, Armand Calinescu, verdugo del tirano Carol II.

El primer ministro, Armand Calinescu, verdugo del rey asesino Carol II, se hizo el instrumento ejecutor de la represión y, como nunca en la historia de nuestro país, la sangre y las lágrimas corrieron en olas por las aldeas y las ciudades del desgraciado pueblo rumano, cual chantajeado con la "amenaza de la inminente intervención soviética", se quedó impasible frente al drama de sus hijos, error que está pagando duramente desde entonces.

El Capitán presidiendo el duelo en el entierro del General Cantacuzeno.

El Capitán condenado por el Tribunal Militar por delitos inventados.

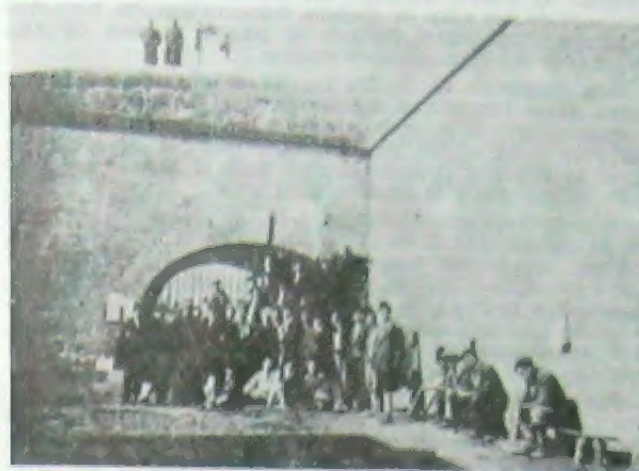
La Legión Arcángel San Miguel y sus seguidores fueron puestos fuera de la ley por medidas arbitrarias y perseguidos como malhechores en todo el territorio rumano. Vergonzosamente, Codreanu y la élite legionaria fueron sometidos al juicio de "tribunales militares especiales" como traidores, condenándolos a encarcelamiento perpetuo, para después ser asesinados vilmente.

A Codreanu y otros trece héroes de la Legión les estrangularon atados de las banquetas de los camiones militares que les transportaban desde la prisión de Ramnicu Sarat a la fortaleza de Jilava, al paso del convoy por el bosque de Tancabesti, en la noche del 30 de noviembre de 1938.

Por la estrangulación los judíos aplicaban los preceptos talmúdicos de evitar que la sangre inocente de las víctimas se vertiera sobre ellos, y con el tiro en la nuca los cómplices comunistas se aseguraban que no podría haber supervivientes.

Los dos sellaron con sus métodos de exterminación la presencia en el horrible y premeditado asesinato, y para

que las huellas de los hechos desaparecieran para siempre, echaron en Jilava los cadáveres en una fosa profunda, rociándolos de vitriolo y precipitando encima una placa de cemento de dos metros de espesor.

Grupo de legionarios encarcelados en la prisión de Ramnicu Sarat.

A pesar de todo, la Legión no fue aniquilada. En lugar de cada caldo o perdido llegaban otros diez, y así en algunas meses hombres valientes de la Legión castigaron con la muerte al verdugo Armand Calinescu, y a pesar de la segunda matanza que siguió, pudo derribar el 6 de septiembre de 1940 al tirano asesino e instaurar, junto con el general Ion Antonescu, el Estado Nacional Legionario Rumano.

Los legionarios que castigaron con la muerte al verdugo Armand Calinescu, ajusticiados en las calles de Bucarest.

¡Viva la Legión, viva el Capitán! Casa verde - Bucarest, en 1940.

Fue de efímera duración. La segunda guerra mundial había estallado en septiembre de 1939 y los alemanes eran ya dueños de Europa. Coincidiendo al principio los intereses militares alemanes con los de la URSS, el pacto firmado entre Ribentrop y Stalin había sido la sentencia de muerte de los nacionalismos europeos, inclusive el alemán, transformado por el espejismo de las victorias fáciles en el oeste, en el imperialismo teutónico, concebido por Hitler en su "Drang

El cuerpo de Codreanu, desfigurado con vitriolo, fue encontrado en Jilava, bajo una losa de cemento de 2 metros de espesor.

Entierro de los legionarios víctimas de las matanzas del asesino Rey Carol II, en Predeal.

mach Osten" (empuje hacia el este del viejo continente).

Así cayeron en la trampa del judaísmo internacional, que les estipuló en 1945 la capitulación sin condiciones, transformando la victoria de los Aliados en el drama del este europeo.

Corneliu Zelea Codreanu, el Capitán, se dio cuenta que el comunismo soviético no era otra cosa que vehículo del imperialismo judaico, visando el planeta.

Por eso el antisemitismo y el anticomunismo de la Legión se superpusieron, siendo una y la misma cosa un medio de defensa de los derechos de los rumanos, dueños del país, contra las agitaciones comunistas de los judíos de Rumania.

Nada de racial.

Advirtió a los suyos y a todo el mundo del inmenso peligro que amenazaba la civilización cristiana de Europa.

Eso le condujo a la estrangulación al paso del convoy por el bosque de Tancabesti.

Todos los pactos europeos, la pequeña entente, la entente balcánica, las alianzas, las garantías aliadas a Polonia, Rumania, Yugoslavia, fueron, tal como él lo dijo, "trozos de papel", porque el comunismo judaico no respetaba nada.

Rumania fue desposeída dos veces, en un intervalo de cinco años, de sus provincias de Basarabia y Bucovina del Norte, y con enormes sacrificios en vidas humanas y de prestigio, recuperó el camino abierto por el Diktat de Viena a través de Transilvania hacia los yacimientos de petróleo de Ploesti.

Los judíos rumanos se apoderaron del país cabalgando sobre los tanques soviéticos "made in USA", y Ana Pauker

y sus correligionarios se hicieron dueños absolutos de Rumania.

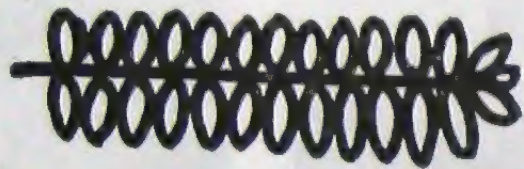
El rey Miguel, que el 23 de agosto de 1944 traicionó y mintió al pueblo rumano capitulando sin condiciones, después de dos años de dichosa democratización, tuvo que abandonar el trono, dejando el país a merced de Ana Pauker y del comunismo soviético.

Los dirigentes de la Europa de entonces no hicieron caso, y los vencedores, menos, porque "regalaron" al comunismo toda la Europa del este y más tarde tres cuartos de Asia y del Africa negra, despertando el imperialismo ruso de Pedro el Grande, el cual, bajo el mando de Brejnev, quiere ahora el planeta para ellos.

El homenaje que rendimos a Corneliu Zelea Codreanu en el cincuentenario de la fundación de la Legión del Arcángel San Miguel demuestra no sólo la veneración que los legionarios rumanos y muchos camaradas extranjeros guardan a la memoria del Capitán, sino que él está vivo en cada uno de nosotros y en nuestras almas y que nunca nos abandonará ni a nosotros ni a su pueblo, a quien ofrendó sin vacilación su vida y su muerte.

Por su visión, sus virtudes y su sacrificio, Corneliu Zelea Codreanu será para siempre el gran profeta del siglo XX, cuyos pensamientos y enseñanzas constituyen la única arma eficaz contra el marxismo leninismo del agresivo comunismo soviético.

El "eurocomunismo" de hoy será, tal vez, el "eurosocialismo" de mañana, pero nuestra convicción es que, por fin, todo llegará al eurocristianismo social y nacional, el único que unificará a los pueblos del mundo en una fraternización serena y justa promovida por los "hombres nuevos" preconizados por Corneliu Zelea Codreanu.

RUGA DEPE RARAU

de Ion TOLESCU

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ștefane Vodă cel Mare,
Ștefane Vodă cel Sfânt,

În genunchi rogu-mă ție,
Lumânare când ți-aprind,
S'auzi lanțul de robie
Și cătușa-mi zăngănind...

Să se'nalțe-așa din groapă
Chipul sufletului tău
Care-l lăcrămează'n pleoapă
Schitului depe Rarău,

Să te-arăți, să-ți văd lumina
Pe piept țărilor mele salbă,
Spadă'n mână ei Tighina,
Colț pe cap Cetatea Albă,

Nistrul brâu, Tigheciul zale,
Putna semn pe piept creștin,
Ochiul strajă la hotare
Tu Cetate din Hotin...

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,

Ștefane Vodă cel Mare,
Ștefane Vodă cel Sfânt,

Criptei tale care doarme
Mă rog s'o aud șoptind
Glasul tău șoptind "la arme"
Din coroana-ți de argint...

Semnu-acel ce zace'n flare
La ferești de'ntemnițați
Doamne, binecuvântare
Fă-l pe piept de cruciați,

Să-l pun flamură'n hotare,
Să-l trec Prutul din Carpați.

CORNELIU ZELEA CODREANU

FRAGMENTE

DIN INSEMNARI DE LA JILAVA

Vineri, 13 Maiu.

Ieri a fost din nou maiorul Dan Pascu. Trebuia făcută ultima formalitate pentru terminarea instrucției.

Dar, spre suprinerea mea mi s'a deschis acțiune publică pentru două delict:

I. Că am înarmat pe cetățenii țării, căutând să provoc războiul civil.

II. Că m'am pus în legătură cu un Stat străin, pentru a provoca revoluția socială în România.

Blăntind, că nici una din aceste acuzații nu conține nici cel mai mic adevăr.

Ce grozav e să te abată sub acuzații nedrepte!

Dumnezeu le vede pe toate.

E vorba că Luni să se facă ultima formalitate a instrucției și să mi se fixeze un termen.

Aștept acum Duminică. Poate o veni cineva din ai mei la mine.

Am auzit că fratele meu Horia a fost condamnat la o lună închisoare și e ținut tot la secret, într-o situație cu mult mai rea decât a mea. Că e foarte slăbit. Mi se rupe inima de durere pentru el. Mă rog lui Dumnezeu să-l ajute și lui.

Aseară am avut un musafir. Când a venit să-mi aducă mâncarea, s'a strecurat printre picioarele plutonierului un câine. După ce m'a închinat la el, a ieșit de sub pat.

A mâncat cu mine. I-am dat din ce am avut și s'a săturat.

Am mai vorbit cu el și s'a culcat jos pe ciment. M'am întins și eu pe rogojina mea. I-am făcut semn să se urce sus. S'a urcat și s'a culcat lângă mine, după ce m'a lins pe mână. O fi vr'un semn de noroc pentru mine.

A stat cuminte. Simțeam alături răsuflarea unei flințe.

Pela miezul nopții a voit să iasă afară. I-am ridicat la geam și printre gratii a plecat.

Luni, 16 Maiu.

Astăzi dimineața a venit maiorul Dan Pascu și înfărgit s'a terminat calvarul acestei instrucții.

În fiecare clipă mă aștept ca cine știe ce acte false să mi se mai introducă și ce acuzații să mi se mai arunce pe umerii mei slăbiți.

Mi-a spus că zilele acestea vor da voie mamei și soției mele să vină, pentru a-mi putea pregăti apărarea.

Mă gândesc: oare ce vor zice când mă vor vedea așa de slab? Cum vor plânge?

Și vor înțelege chinurile fizice și mai ales morale la care am fost supus?

Apoi m'au lăsat să stau o oră pe afară. E așa de cald afară... M'am plimbat câteva minute, dar soarele mi-a mulat toate mădulele și n'am mai putut să stau în picioare.

M'am așezat pe o rogojină și mi-am făcut rugăciunea, după care m'am întins și am stat așa până când ora a trecut.

Acum sunt din nou înăuntru. Ce frig e aici și câtă umezeală.

Tare mă simt slăbit.

Acum e seară. Mult îmi mai pare de azi dimineața. N'am cu cine să schimb o vorbă.

O vrăbioară și-a făcut cuibul în pervazul ferestrei. Vine și ea să se culce. Îi dau totdeauna fărâmituri.

Aștept să vină cu mâncarea. Dar nici eu nu pot vorbi.

Vin totdeauna locotenentul de serviciu și plutonierul. N'au voie să vorbească cu mine. Dar se poartă atât ei, cât și comandantul închisorii, cu o delicatețe care pentru mine este o mângâiere. Ostașul, săracul, această faptură supărioasă, care-și face datoria corect, executând cu strictețe ordinele primite, dar în ochii căruia nu vezi nicio pornire și nicio răutate. Eleganță sufletească. Școala armatei române.

Ce frumoasă e!

Vineri, 27 Maiu.

Acum o săptămână, dimineața la ora 4, am fost sculat și dus la Consiliul de Război, în vederea studierii dosarelor și a procesului. Acolo am stat mai omenește, într-o cameră cu pat.

Am luat contact cu avocații în fiecare zi.

Vineri, Sâmbătă și Duminică a trebuit să cerșesc 20 de dosare; ceva nemalpoment.

În trei zile să-ți poți căuta contraprobe: cărți, ziare, debateri parlamentare, foi străine. Să-ți aduni material de al tău, ordine, circuli, acte imprăștiute, cine știe pe

unde. Și aceasta cu atât mai greu cu cât ai tăi, toți care au lucrat cu tine sunt arestați sau trimiși în lagăre, sau ascunși ca să nu fie prinși. Au așezat săracii băieți, tinerii avocați legionari, ca albinele în aceste trei zile.

Avocații mari au refuzat toți să mă apere, Radu Rosetti, Vasiliu-Ciuj, Paul Blescu, Mora, până și Nelu Ionescu, Petrache Pogonat, Ionel Teodorescu, de teamă ca să nu fie duși în lagăre. Teamă și lășitate.

Deaceia toată admirația mea pentru avocați: Hențescu, Radovici, Ranetescu, Paul Iacobescu, Lizeta Gheorghiu, Caracș, Horia Coamovici, Zamfirescu, Colțescu-Ciuj... și pentru tot acest tineret eroic, care nu s'a plecat în fața niciunei amenințări, care a riscat, care a înfruntat furtuna.

Luni dimineața s'a deschis prima ședință. Tribunalul militar era compus din Președintele Secției I, Colonel Dumitru și patru ofițeri de front.

S'a citit apelul martorilor: lipseau toți cei din lagăr, adică oamenii cu care am lucrat eu, martorii de fapt. S'a cerut amânarea și aducerea acestor martori.

Tribunalul a respins cererea apărării.

S'a citit ordonanță definitivă.

Plină de patimă, de răutate și neadevăruri. Afirmțiuni gratuite, nedovedite cu nimic, lipsite de bună credință, de corectitudine și de sentimentul onoarei.

După masă, dela ora 5 până la ora 12 noaptea, am vorbit eu, timp de 7 ore încontinuu, spulberând una după alta toate acuzațiile ce mi se aduceau.

A doua zi a apărut în Universul, cuvânt cu cuvânt, tot ce am spus, în afară de ședința secretă și de chestiunea cu depozitele de arme, pe care, de rușine, cenzura le-a oprit.

Martii, mi s'au pus întrebări de către Procuror, la care am răspuns punct cu punct. În resumat, am fost dat în judecată pentru trădare, articolul 190, 191, deținere și publicare de acte secrete, interesând Siguranța Statului, bazându-se pe 6 ordine polițienești și jandarmerești, de natură electorală; pentru art. 209, legături cu o putere străină, pentru a primi instrucțiuni și ajutoare, în scopul de a declanșa revoluția socială în România (bazându-se pe o scrisoare falsă, care nu-mi aparținea, pe care nu o văzusem niciodată în viață), pentru art. 210, înarmarea populației, pentru declararea războiului civil, bazându-se pe nimic.

În ultimul moment, adică cu 10 minute înainte de a se da cuvântul Procurorului, printr-o adevărată minune dumnezească, se descopere autorul scrisorii, pentru care eram acuzat eu. Un avocat, Marinescu din Râmnicul Vâlcea, citind scrisoarea, vede că este străbătută de două idei: 1. Ideia de "economie automată" și "îmbogățire mutuală", cuvinte, definiții și gânduri care nu mi-au aparținut niciodată; 2. Ideia unei "alianțe economice".

Își reamintește că a citit undeva aceste lucruri. Pleacă la Râmnicul-Vâlcea și, în adevăr, găsește cartea, dată de autor cu dedicație scrisă de mână sa. Pe copertă se găsește în subtitlu cuvintele: "Economie automată", iar înăuntru, în mai multe pagini, explica acest nou sistem economic.

Către sfârșitul cărții, în vreo 20 de pagini, pledează pentru cealaltă idee: "alianța economică", un credit internațional, un "oficiu internațional", etc. și, ca ultim noroc al nostru, scrisul de mână, dedicația, este același scris, exact ca în scrisoarea de care sunt acuzat eu.

Avocații frează cu toții în fața acestei minuni și cer Președintelui să fie chemat autorul ca martor, dl. Rădulescu-Thaier.

Președintele respinge cererea.

O parte din avocați se duc la acest domn. El recunoaște că a scris o asemenea scrisoare. Vine până la poarta Tribunalului, dar este oprit de a intra. Ridic din nou chestiunea: "Domnule Președinte și Onorat Tribunal, s'a descoperit definitiv autorul scrisorii pentru care sunt acuzat eu. E domnul Rădulescu-Thaier, colaborator la Neamul Românesc: nu-l cunosc personal. Nu știu misterul prin care această scrisoare a ajuns la mine. El recunoaște că e a lui, că a scris-o el. Chemăți-l să dea explicații. Luați măsurile pe care le credeți de cuviință."

Președintele respinge cererea.

Înfărgit pledează cei 7 avocați ai mei. Impecabil. E Joi noaptea, ora 12, când Tribunalul se retrage în deliberare.

Pe mine mă duc în cameră și după vreo jumătate de oră mă sutesc în dubă și mă duc la Jilava.

de Faust BRADESCU

Multe formații politice s'au prăbușit la prima suflare de vânt, cu toată perfecțiunea doctrinei și justetea cauzelor. Le-a lipsit tocmai această structură, capabilă să înfrunte furtunile politice și cataclismele istorice. În jungla politico-socială în care ne mișcam, nu

ricată de către puterile victorioase ale mondial asupra partidelor de opoziție sau declarate "dușmane ale democrației" ația multora dintre formațiile naționaliste ntele. De altfel, cel mai adesea, cu moartea are, organizația întreagă s'a măcinat, strând o mână de adepți organizațiile sm și interdicție, suferă de o totală inac- or persistă, dar lipsa unei structuri interne impledecă reînălțarea energetică a acestor nitiv intrate în trecutul istoric, vegetează a câtorva vechi luptători.

locul acestui dezastru și în ciuda prigoanei regimului comunist, Mișcarea Legionară își păstrează în România cât și peste hotare o viață nu foarte afectată decât numeric efectivelor. Aceasta atinge substanța doctrinară sau structurală în momentele cele mai grele, când apare moartea, iar oficialitatea o considera astăzi că se menține în ascuns, ca un suflet al unui organism ce-și cunoaște posibilitățile.

nen unic pentru o formație naționalistă
tină, din care numai câteva mii de luptă
fuga în Occident, la sfârșitul ostilităților
și mai curios e ca acest pumn de legiona
rumștanțelor, pericolelor și anilor ce tr
a lor cu același entuziasm și cu aceeași c
cinești. Își îndeplinesc tăcuți sarcina ce
ent în această atitudine o adevărată tradi
pent și aceasta-i cu siguranță rațiunea tradi
Legionară n'a pierit și continuă să se m

A black and white portrait of a young man with dark, wavy hair. He is wearing a dark, textured jacket over a light-colored shirt and a dark tie. He is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The background is a plain, light color.

Pentru partidele clasice, structura lor intimă e constituită de un clan politic conducător, de un grup financiar camuflat, plus o masă compactă de interesați. Încălcarea pe trepte și poziții diferite, ceea ce unesc aceste grupuri între ele sunt anumite interese particulare, excentrice aspirațiilor populare. Bineînțeles, în aceste partide clasice se întâlnesc foarte mulți oameni cinștiți, patrioți, morali; numai că, ei se găsesc la discreția bisericuțelor organizate, contra cărora nu știu cum să reacționeze sau pe care nu le bănuiesc.

De îndată ce vîileia se abate și organul de conducere
partidului dispăre, clădirea întreagă se prăbușește ca
castel de cărți. Organizațiile de bază, conduse toate
oameni de partid, adică legați de interesele acestor

Dacă situația se prelungește, abandonează poziția și trec în alt partid, fie el chiar cel care l-a condamnat. Ceeace-i preocupă nu-i deloc *"ideia"*, doctrina, programul, ale căror avantaje le predicau, ci propria lor securitate materială. Și, dacă-i posibil, o frumoasă recăștigare de poziție. Masele votante ale acestor partide fac la fel de partea lor, fără a resimți nicio constrângere. Lipsă de ideal, lipsă de respect față de atitudinea anterioară? Fără îndoială! Nu-l interesează, manifestând în schimb, o poziție consecventă față de înclinarea lor materialistă și față de interesele lor imediate.

Spre deosebire de partidele clasice, comunismul a reușit să toarne în mintea aderenților un fel de mistică, aceea a necesității unei revoluții, pe ruinele căreia va tăina justiție nouă. Această formă de mistică este mai atrăgătoare decât interesul clasic, dar și ea păcătuiește prin faptul că e bazată pe ură. În orice caz, forța ei de unificare este infinit mai puternică decât cea preferată de partidele burgheze.

Natural, această legătură are loc prin intermediul armatorilor combatanți mai experimentați, dar aceștia nu constituiesc o pătură naturală a organizației. Sunt simoniacii, agenții de legătură, provocatori de turburări, instructori de guerrillas sau specialiști ai atentatului. Vin, îndeplinesc sarcina primită și apoi, dispar. Ei nu formează decât niște cadre flotante, niște intermediari funcționali, al căror număr nu depășește niciodată funcția materială ce le-a fost încredințată. Îndeplinesc o misiune în cadrul revoluției, urmând să respecte norme strategice sau tactice, în conformitate cu presiunea externă ce se manifestă sau a planurilor stabilite de Comitetul Central.

Decl. situația este clară și semnificativă în organizații politice care domină lumea noastră:

In partidele politice burgheze nu există absolut n-
intre grupul conducător și masele neorganizate. În ca-
desființare, ruptura este totală și decompunerea rapidă.
Ceeace li tinuse într'un oarecare echilibru și într'o coe-
ne artificială era pur și simplu prestigiul personal
vreunui politician sau intereul. Cu dispariția acestor
dispare însăși organizația.

Elementele-bază ale acestor formațiuni politice se bazează în mod următor:

Pentru organizațiile stănei revoluționare, ca și pentru elementele de bază: Comitetul Central și Celulele, Avântul este de netăgăduit. Disparația sau darea la fund a unuia din aceste elemente nu provoacă dispariția organizației. Prin intermediul celui alt, se perpetuează esențialul până la repunerea în mișcare a întregului.

Cu Mișcarea Legionară se ajunge la un sistem cu totul original, în care marginea de securitate pentru supraviețuire și rezistența la presiunile exterioare este asigurată prin TREI elemente de bază. Ele îndeplinesc roluri diferite, dar au un fond comun care le garantează o viziune uniformă a situațiilor și un fel asemănător de a acționa.

Acest fond comun, care pentru alții putea fi "interesul" sau "ura", se manifestă în Mișcarea Legionară printr-o *uniformizare spirituală*: legionarii cred în ceva mare, pe care-l servesc de-o formă cu totul dezințesată. Fiecare dintre aceste trei elemente-cheie joacă rolul cel rușine, asigurând astfel permanența spațio-temporală a organizației.

Pe de altă parte, atitudinea acestor trei elemente-cheie (șefi de culturi - grade - șef suprem) depășește actul de respect natural față de organizația legionară. Prin poziția lor în cuprinsul organizației, fiecare reprezintă o parte importantă a Mișcării. În acest fel, responsabilitatea lor devine efectivă atât în activitatea cât și pentru supraviețuirea Legiunii. În timpul crizelor politice, care pot scoate Mișcarea din luptă, masele se găsesc oarecum neutralizate. Ierarhia oficială disolvată, o bună parte din efective în închisori. În acest caz, cei a căror responsabilitate n'a încetat нико clipă în cadrul Mișcării, nu-și vor opri activitatea sub pretext că nu mai e nimic de făcut.

O organizație vie nu-și încetează niciodată activitatea. A se da la fund, a interzice toate manifestările, adunările a lua aparența „inexistenței”, nu însemnează a fi renunțat la luptă sau a fi părăsit idealul. Când se urmărește schimbarea radicală a societății, timpul nu mai contează. Esențialul este continuitatea ideilor până când circumstanțele favorabile vor asigura victoria. În Mișcarea Legionară, continuitatea ideilor este asigurată de aceste trei elemente-cheie care constituiesc structura sa materială.

Legiunea este o construcție piramidală, stabilită pe sistem ierarhic și bază umană calitativă. Iată, imaginativ, realitatea acestei organizații socio-politice:

— Expresia "construcție piramidală" arată că în îmbinarea sa efectivă există o continuitate de elemente stabile, care pornesc din josul scării până la șeful suprem și care arată stabilitatea structurii vizibile.

— Expresia „sistem ierarhic” arată că o scară nouă de valori s'a stabilit, asigurând o disciplină permanentă între diferitele trepte; această disciplină bine asimilată impiedică descompunerea organizației.

— Expresia "pe bază umană calitativă" arată de la început tendința spiritualistă a Mișcării. Ceace contează nu cantitatea de indivizi ce s'ar putea afla, ci calitatea lor.

În această construcție revoluționară, se pornește și se ajunge la același subiect: OMUL. Nimic nu-l poate înlocui. E vorba fără îndoială de omul integral, luat în toată complexitatea sa ontologică și existențială. De la omul muncă, nevoi, suferință, până la omul spirit, virtuți și înaltare. Totul este luat în considerație, deoarece se urmărește transformarea sa interioară. Efortul în acest sens este permanent, dat fiind că, prin milicierea omului, modificat, se urmărește transformarea societății înșăși. Potrivit concepției legionare, temelia societății viitoare trebuie să fie OMUL CALITATIV.

Toată activitatea legionară tinde spre formarea acestor om. care trebuie să apară încet încet din masa crescândă a legionarilor. Deci, această masă de legionari constituie greutatea centrală a Mișcării și a fiecărei unități de bază lăsată în parte. Dar această masă de legionari nu trăiește în voia soartei bătută de toate vânturile, ca în partidele burgheze, și nici nu-l călăuzită în sensul revoluției armate, ca în partidele stângii revoluționare. Viața legionară se desfășoară în cadrul unităților constituite ierarhic și complicate prin prezența și acțiunea legionarilor gradati care formează un strat cu totul particular în mijlocul unităților de bază.

Există deci, în îmbinarea iăuntrică a Mișcării legionare un fel de țesătură inextricabilă de conducători, de cadre speciale de combatanți, de funcțiuni și grade, ale căror activități, misiuni, obligații, mențin intact și fac să progreseze tot edificiul legionar. Aparența de complexitate a acestor organizări provine tocmai din faptul că există o împietire continuă a acțiunilor și un număr mai mare de pături active, urmărind transformarea individului Omul, element de bază, asupra căruia se concentrează toată interesul și atenția, se supune sau nu se supune, cedază sau rezistă presiunilor făcute asupra lui, devine sau nu devine acest personaj cu calitativ, care este felul Legiunii. Totul e o chestiune de timp, de posibilități interioare, de perseverență sau de circumstanțe. Dar elementele-cheie sunt mereu prezente, neobosite, gata să intervină.

Miscarea, la rândul ei, se poate găsi în diferite
în mare activitate, în apărare sau în clandestinitate; poate
susține o ofensivă, rezistă la un atac de calomniile sau

14 -

HELSINKI-BELGRADE

por M. St. Ancien Ministre

E choix de l'endroit pour ces nouvelles palabres n'était pas de très bonne augure. C'est à la suite d'une visite en Yougoslavie, en 1954 et des pourparlers avec Broz Tito-le troisième grand boucher communiste, après Stalin et Mao — que Mr. Foster Dulles expliqua à la Presse Internationale, convoquée à cet effet, sa doctrine relative aux *communismes nationaux*, doctrine qui

contenait déjà celles complémentaires de Breznief et de Sonnenfeld.

Au mois de novembre 1972 les Associations Roumaines de l'Exil avaient adressé un Mémoire aux Chefs de Gouvernement et aux Ministres des Affaires Etrangères des pays occidentaux participants à la Conférence qui devait commencer ses travaux à Helsinki. Dans ce Mémoire, les Roumains réfugiés en Occident exprimaient leurs objections quant à l'opportunité de cette réunion et aux dangers qu'elle impliquait pour l'Europe et pour le Monde en général. Nous citons: "L'Union Soviétique pousse son projet d'une Conférence de Sécurité Européenne dont elle attend des avantages considérables. Les plus importants sont:

— "sanctionner le présent *statu-quo* territorial européen par un document d'autorité internationale, signé par tous les pays européens et par les Etats-Unis.

— consolider, donc, sa domination sur les pays de l'Europe de l'Est et institutionnaliser la Doctrine Breznief.

— s'assurer une stabilité politique en Occident dans le cas d'un conflit possible, plus ou moins ouvert, avec la Chine Populaire.

— éliminer les Etats-Unis des projets de défense de l'Europe, leur présence constituant un important obstacle aux immuables plans d'expansion de l'Union Soviétique.

— renforcer, assainir et développer l'économie soviétique grâce aux capitaux et à la technologie de l'Occident afin de constituer une meilleure base logistique pour ses futures entreprises contre ce même Occident".

Passant outre aux objections et aux inquiétudes exprimées par tant d'hommes politiques, de militaires, d'analystes et de journalistes spécialisés dans le problème du Communisme International, et ignorant les modestes mais anxieux avertissements des exilés, les Gouvernements Européens et les Etats Unis, cédant une fois de plus aux pressions soviétiques avaient accepté de participer aux négociations de Helsinki avec les délégués des Puissances dites de Varsovie, considérées comme représentants authentiques les peuples subjugués et le 17 février 1975 fut signé l'Acte Final de la Conférence de Sécurité Européenne. Ce document malgré son ampleur, complexité et les louables principes et souhaits exprimés ne peut dissimuler le fait que Helsinki fut une nouvelle capitulation, un nouveau Yalta, accepté par l'Occident. Il constitue un incontestable triomphe pour la Diplomatie Soviétique à laquelle il a permis d'atteindre les principaux objectifs qu'elle avait poursuivis depuis la fin de la Seconde Guerre Mondiale ainsi que le prévoyait le Mémoire de novembre 1972.

En effet:

1) Le *statu-quo* territorial européen, correspondant simplement à un état de fait, aux limites auxquelles il

avait été convenu que les armées occidentales et les armées soviétiques devaient se rencontrer, a été reconnu à Helsinki comme une réalité de droit international. Le Rideau de Fer n'était plus une ligne d'arrêt provisoire, acceptée provisoirement par les Alliés occidentaux dans les funestes Accords de Yalta et par les Traités de Paix, mais est devenu une ligne de départ, légalisée, pour d'éventuelles nouvelles avances du Monde Communiste vers les pays de l'Europe encore libre, vers les Pyrénées et l'Océan Atlantiques.

2) La doctrine Breznief, acceptée par l'Occident, des "souverainetés mitigées", permet aux troupes soviétiques d'opérer à leur aise dans les pays de l'Europe de l'Est, d'étouffer toute aspiration à l'indépendance des peuples subjugués, par les moyens les plus violents et les plus cruels. Par l'Acte Final signé à Helsinki, les Puissances Européennes et les Etats-Unis ont renoncé au droit et au devoir que leur donnait la Charte de l'ONU et les Traités conclus après la Seconde Grande Guerre, de demander compte aux Soviets de leur comportement dans les pays occupés ou contrôlés par leurs armées. Ce n'est pas que ces droits et ces devoirs aient été souvent invoqués, même aux occasions les plus urgentes, mais ils existaient toujours. Helsinki les a juridiquement supprimés, ainsi que l'a prouvé encore récemment le fiasco de l'initiative, qui ne pouvait qu'être académique, du Président Carter en faveur des droits de l'homme dans les pays de l'Est.

3) L'Acte Final de Helsinki prive les Puissances Occidentales même d'un droit de regard sur ce qui se passe ou pourrait se passer dans les pays de l'Est, garantissant ainsi les Soviets contre tout appui, même simplement politique ou moral que ces Puissances pourraient prêter à des mouvements insurrectionnels parmi les populations asservies, dans le cas d'un conflit ou d'une menace sérieuse de conflit entre la Russie et la Chine Populaire.

4) Parallèlement aux négociations SALT, Helsinki a décidé d'aborder la question de la réduction "réciproque" des troupes se confrontant en Europe. "Réduction" qui pour les troupes américaines-les mieux utilisées et les plus importantes au point de vue dissuasion-signifie le retrait "à l'autre côté" de l'Atlantique, et pour les troupes rouges retrait derrière une ligne déterminée d'où leurs Forces motorisées récupéreraient vite les distances perdues. A noter, dans cet ordre d'idée que dans les négociations de Vienne, suite de celle de Helsinki, les Soviets ont réussi à faire admettre par les Puissances Occidentales que la Hongrie ne se trouvait pas en Europe Centrale, ce qui leur permettait d'y conserver tout l'important groupe de divisions blindées qu'ils y gardent en vue de la conquête des ports de l'Adriatique et de la Méditerranée.

5) C'est dans cette atmosphère artificielle et dangereusement trompeuse de "sécurité et de collaboration" créée par l'Acte Final que les Soviets ont réussi à obtenir des Etats Unis et des autres pays occidentaux de forts crédits à long terme, des millions de tonnes de céréales, du matériel roulant, d'autres produits industriels et la technologie des pays occidentaux qui leur permettent de rétablir périodiquement leur économie endémique de rétablir périodiquement leur puissance militairement chancelante, et de renforcer leur puissance militaire déjà fortement supérieure à tout ce que l'Occident pourrait leur opposer, ainsi que le reconnaissent tous les experts militaires qui ont cru de leur devoir de par-

— 17

O circulaire, un ordre, venant de l'ascendant de sa, constituait le sursis de la vie dans la furtivité.

Șeful suprem nu este numai un simbol, ci un om de acțiune permanentă. El acționează în orice circumstanță. Cuvântul său este așteptat cu nerăbdare, deoarece el dictează linia de conduită pe care fiecare legionar trebuie să o urmeze. În circumstanțe normale sau în clandestinitate, șeful suprem se impune prin prestigiul său, prin marea sa capacitate de conducere și prin încrederea sa în viitor. Comportamentul său sfidează nedreptatea și amenințările autorităților. El este exemplul viu al tuturor virtuților și al tuturor atributelor ce caracterizează omul legionar.

Prezența sa în fruntea Mișcării este o garanție de viitoare, de afirmare, de supraviețuire, indiferent de întorsătură pe care o ia activitatea unităților legionare. Lupta Mișcării nu se găsește niciodată în defecțiune, dat fiind procedura de înlocuire care aduce în mod automat un alt șef suprem în capul Mișcării.

Ceea ce constituie elementul-cheie, nu-l atât persoana șefului, cât funcția pe care o îndeplinește. El ca om, poate dispărea, funcția însă nu. Prin intermediul ei și al înlocuitorului care o ia în sarcină, se perpetuează ideea de Mișcare Legionară. Atunci când unul din cântecele noastre spune "Ne este dragă moartea pentru Capitan", nu-l vorba exclusiv de persoana marelui întemeietor, ci de această funcție de șef suprem, încarnată la început de către Corneliu Codreanu, Căpitanul.

De aceea, Legiunea nu a dispărut odată cu dispariția lui Corneliu Codreanu. Alți șefi au venit după el, au dispărut ca el, dar Legiunea își continuă calea fără nicio slăbire.

CONCLUZIE

Deci, forța și supraviețuirea Mișcării Legionare sunt asigurate de aceste trei elemente-cheie:

Funcția supremă — Șeful Legiunii.

Funcția de bază — Șeful de cuib.

Între aceste două extreme, ca niște noduri cervicale — gradele.

Organe independente, dar armonios unite între ele prin credința comună în destinul Mișcării și prin spiritul de sacrificiu care le însușește. Aceste trei elemente lucrează pe trepte diferite, dar ele constituie urzeala indispensabilă, fără care Mișcarea Legionară nu mai este o organizație activă.

Din ordin sau din cauza circumstanțelor, legăturile între ele pot alabi sau chiar dispărea pentru câțiva vremi. În timpul acestor perioade, fiecare element de bază duce o viață aparte, închis în el însuși, așteptând cu răbdare trecerea furtunii. Totuși, lipsa de legături între ele nu-l posibilă decât pentru perioade limitate. De îndată ce circumstanțele o permit, legătura trebuie restabilită. Și ea se restabilește prin ordin venit de la șeful suprem sau în mod natural, printr-o necesitate aproape organică a legionarilor. Luptătorul legionar nu poate trăi în inactivitate completă. Sub impulsul spiritului său combativ și al misiunii care formează orizontul său spiritual, simte nevoia de a relua cursul activităților.

Cu atât mai mult, șeful de cuib și gradele resimt această chemare cu cât ei trebuie să fie mereu gata să călăuzească pe ceilalți. Pentru ei, ca și pentru șeful suprem, cele mai rele calamități ce se pot abate asupra Legiunii nu sunt decât momente neplăcute de trecut. Ei sunt acolo, în miezul luptei, tocmai pentru a ține piept acestor calamități și pentru a garanta supraviețuirea Mișcării. Convingerea e atât de puternică încât se zice că atât timp cât va exista un șef de cuib conștient sau un gradat, Legiunea Arhanghelului Mihail este sigură de a reînvia. Fiecare ascunde în el potențialitățile necesare pentru a refăce totul, plecând de la zero.

Această construcție piramidală a Mișcării Legionare a trecut toate probele în decursul îngrozitorului conflict ce-a pus-o în contact cu toate forțele negative ale societății noastre. Legiunea a înfruntat autoritarismul guvernamental, dictatura, finanțele internaționale, comunismul și prostia omenească. Patru șefi supremi au fost asasinați, cinci mii de legionari au fost omorâți sau au murit din cauza suferințelor îndurate, mai multe sute de mii au fost întemnițați, iar alte câteva mii au luat drumul exilului, în care trăiesc și astăzi.

Totuși, spiritul legionar renaste în sufletul tinerelor generații ca o necesitate primară. Iar dacă acest spirit reușește să se impună mereu, e datorită structurii intime a cadrelor legionare, bazate pe calitățile spirituale și virtuțile morale ale celor ce le compun. Aceste cadre esențiale, aceste elemente-cheie, poartă în ele substanța vitală care permite Mișcării de a nu fi niciodată doborâtă de cele mai teribile presiuni ce-ar putea fi întreprinse împotriva ei și de a relua forma sa inițială în orice clipă, de îndată ce condițiile îi devin favorabile.

gradele sunt obligate, pe de o parte, să mențină raporturile strânse cu șefii de cuiburi și să ridice moralul unităților de bază; pe de altă parte, ei constituiesc elementele de încredere ale șefului suprem pentru continuarea luptei în timp de prigoană și garanția de supraviețuire a Mișcării. Pregătiți pentru orice misiune, ei alimentează trupele de sacrificiu. Prin forța lucrurilor devin — în timpul perioadelor de criză — pâturea cea mai activă. Între șeful suprem, obligat să rămână ascuns undeva și șefii de cuib, răspândiți pe teritorii vaste, gradele formează elementul mobil, elementul permanent de legătură, de organizare și de menținere a spiritului legionar.

AL TREILEA ELEMENT: ȘEFUL SUPREM

În vârful piramidei se află șeful suprem, omul care conduce și reprezintă Mișcarea Legionară, al cărui cuvânt este urmat cu fidelitate. Deși în Legiune nu există cultul personalității șefului, viața sa este extrem de prețioasă, deoarece el reprezintă chintesența calitativă a unei întregi selecții politico-spirituale.

Spre deosebire de alte organizații politice din lume, șeful suprem legionar nu-l alege printr-o procedură clasică, adică de către o adunare care să voteze alegerea sa. E vorba de o procedură *sui-generis*: noul șef se impune prin faptele și atitudinile avute în timpul vieții sale de legionar. În general, e vorba de un Comandant Legionar a cărui inteligență, sens politic, credință și sacrificii ies din comun. Misiunile cu care este însărcinat sunt duse la îndeplinire cu maximum de succes, activitatea sa (constată de toată lumea) e dedicată Legiunii, iar atitudinea sa în viața publică devine un simbol și un exemplu.

În afara Mișcării, apare ca un prototip și o forță legionară; în Mișcare, este considerat ca un "primus inter pares", după șeful suprem existent. Când problema succesiunii se pune, el la locul vacant ca o trecere naturală. El este acela care semnează prima nouă Circulară în numele Mișcării, cu asentimentul tacit al egalilor săi Comandanți. Dacă nicio contestație nu apare, el este recunoscut și întărit ca Șef al Legiunii.

Faptul cel mai extraordinar al acestui procedeu, care nu-l simplu decât în aparență, este că, odată recunoscut ca șef al Mișcării și acceptat tacit de toți legionarii, el devine conducătorul suprem pe viață al Legiunii. Niciun protest ulterior nu-l mai poate atinge și nu poate veni să-l sdrucine poziția.

Această prerogativă de a fi șef pe viață, pune pe conducătorul suprem la adăpost de necazurile care otrăvesc existența altor șefi de organizații politice și îi asigură perspectiva de a se dedica fără reticențe Legiunii. Mișcarea Legionară nu-și poate permite luxul de a avea "alegeri prezidențiale" la fiecare 3, 4 sau 5 ani, pentru a alege un nou șef. Dealtfel, sistemul nu s-ar acomoda deloc spiritului legionar. Acest spirit împinge toată lumea (membri, grade și șef suprem) către îndeplinirea aceleiași misiuni. Or, pentru aceasta, au nevoie să fie total deslegați de aceste preocupări periodice, atât de absorbante și periculoase.

Este imposibil de a disocia funcția de Șef al Legiunii de prerogativele spirituale care constituiesc fondul misiunii lui, pentru a face din ea o simplă realitate politică. Omul care conduce Mișcarea Legionară nu este un om politic ordinar, supus legilor majorității, relexor circumstanțiale ale mediului care l-a creat, presiunilor altor partide, etc. El este o voință neîmfrântă, dublat de un om de credință. Poartă în el o misiune națională și nicidecum o ambiție de partid. Reprezintă o cauză iar nu un simplu program. Astfel, conducătorul suprem cumulează funcția de Șef al Legiunii cu aceea de păzitor al principiilor legionare.

Multilateral prin funcție și polivalent prin calitate, șeful suprem legionar este o personalitate în întregime integrată Mișcării, trăind viața sa în funcție de viața acesteia. Nu este un "președinte", un fel de PDG al politice, ci cumea organică a unei construcții vii, între membrii căreia există o sensibilitate particulară și o comunicare continuă. Se trăiește în Mișcarea Legionară într-o comuniune spirituală neîntreruptă, care vine fără nctare din vârful piramidei și acolo se întoarce.

A spăra integritatea acestui edificiu înseamnă a apăra mai întâi pe acela ce îndeplinește atât spiritualitatea cât și organicitatea Mișcării. Prin poziția ce are este unul din cele trei elemente de bază, pe activitatea și supraviețuirea cărora se sprijină propria existență a Mișcării. Această calitate îi revine prin faptul că Legiunea fiind o organizație ierarhică, toate prerogativele conducătoare se concentrează în persoana șefului suprem.

În caz de criză, atunci când manifestările deschise sunt imposibile și când forțele legionare trăiesc momente grele, șeful suprem îndeplinește toată speranța în viitor a acestor forțe. Siguranța că el trăiește, cugetă, prepară ceva, reprezintă firul nevăzut al spiritului legionar și al încrederii în lupta ce se duce. În aceste momente, el este Legiunea.

ler. Les mêmes subsides sont accordés aux gouvernements satellites du Kremlin.

6) A Helsinki personne ne s'est opposé ouvertement à ce postulat de la Doctrine Breznief qui autorise le Kremlin et ses suppôts à participer directement ou indirectement à une guerre dite "de libération", ce qui dans le vocabulaire soviétique signifie un conflit où une nation encore libre se défend contre une agression ou une insurrection de caractère communiste.

A ce dernier propos, l'Europe ferait bien de prêter une certaine attention à des récentes déclarations de l'infatigable Mister Young, délégué des Etats Unis à leur ambassadeur "at large" en Afrique noire. Mr Young annonce un grand changement dans la politique des Etats Unis en Afrique, qui ne considéreront plus les agissements des Soviétiques dans ce continent, y compris bien entendu ceux des mercenaires cubains, comme contraires au processus de détente entre les deux super-Puissances.

Un coup d'oeil sur une carte géo-politique du Monde actuel suffit pour nous montrer les progrès réalisés depuis Helsinki par l'entreprise internationale communiste et le recul correspondant sur tous les terrains — ordre intérieur, diplomatique, territorial et militaire — du monde de la civilisation occidentale.

L'Eurocommunisme, inventé par Moscou pour permettre à ses partisans de se rapprocher autant que possible du pouvoir, d'y participer et finalement de le saisir, est accepté comme une évolution authentique du marxisme-léninisme par les politiciens égarés, corrompus ou épouvantés, même dans des pays où le communisme n'avait pas, jusqu'à présent, droit de cité. En Italie cet anesthésique, accepté comme partout de bonne grâce, a fait déjà des ravages peut-être irréparables, il a la voie libre en France et vient de la gagner en Espagne. Plus dangereux que jamais au point de vue social sous la peau de mouton qu'on lui a permis de revêtir, le communisme a passé l'arme de la terreur, à laquelle il ne renoncera jamais, à des groupes qu'il déclare incontrôlés et que les gouvernements bourgeois, se prêtant incompréhensiblement au jeu, acceptent comme tels.

Après le désastre américain au Vietnam et l'abandon de ce pays et de sa population à la terreur rouge-désastre dû entièrement aux groupes dits "progressistes" infiltrés dans l'appareil d'Etat Américain-d'autres pièces du domino asiatique ont été englouties par le Monde Communiste. Le Laos et le Cambodge sont aujourd'hui aussi le théâtre de massacres gigantesques et d'atrocités encore jamais vues dans une époque où tant de sang innocent a déjà coulé et tant de souffrances inutiles ont été infligées. Le Thailand, la Birmanie, les Philippines, Formose, seront les prochaines victimes. Et le retrait, décidé par le Président Carter, des troupes américaines de la Corée du Sud annonce un nouvel abandon au bénéfice de l'Empire Communiste et le martyre d'une autre nation.

Le plus alarmant et le plus révoltant de ces tristes événements est l'indifférence avec laquelle les gouvernements des pays civilisation occidentale, leur presse et l'opinion publique en général les considèrent et les acceptent.

Les Séparatismes qui sévissent en Espagne, en Grande Bretagne, en France, en Italie, au Thailand et aux Philippines, des séparatismes à "poing fermé", accompagnés la plupart du temps par un terrorisme systématique, pourraient dans certains cas tourner en guerres civiles, que Moscou et ses affiliés n'hésiteraient peut-être pas à qualifier de "guerre de libération" avec toutes les prérogatives que depuis Helsinki cette qualification accorde aux forces armées du Communisme.

Si pour la plus grande partie du public une telle possibilité semble un événement purement hypothétique,

c'est que l'on a oublié ce qui s'est passé en Espagne en 1936, et que les informations officielles et les informations standardisées de la Presse Internationale cachent et ce qui se passe réellement aujourd'hui en Afrique. L'Afrique est conquise présentement pour l'Empire communiste, par 20.000 mercenaires cubains aux services de Moscou, transportés selon les nécessités de l'Angola au Mozambique, du Mozambique en Zambie, en Ethiopie, en Erytrée et en Lybie.

Ce n'est pas seulement du tout un continent qu'ils agissent, dont la perte après celle du Continent Asiatique laisserait l'Europe entre un ennemi irréconciliable et un allié fort problématique, mais aussi de la plus importante des routes maritimes : la route du pétrole. Installés au Yemen, en Ethiopie, en Somalie, aux Seychelles, au Mozambique, en Angola et en Luanda, ce qui manque encore au Monde Communiste pour être les maîtres de la Route du Pétrole c'est la main-mise sur les territoires et les populations de l'Afrique Australe. C'est contre la Rhodésie et la République Sud-Africaine que le prochain assaut se prépare et ce serait un miracle s'il ne finissait pas par triompher, puisqu'en cette entreprise les Soviétiques sont d'avance assurés du concours des Puissances Occidentales, follement acharnées à mettre fin à ce dernier bastion d'ordre, de sécurité, de civilisation et de progrès que le Monde devait à l'Europe, en Afrique et en Asie.

Oui, Helsinki fut pour les Puissances Occidentales une capitulation et pour les nations européennes captives, absentes de la Conférence, un coup douloureux à leurs illusions et à leurs espoirs. Le fait même d'avoir accepté les tyrans et usurpateurs, simples agents de Moscou, sous la botte desquels ces nations vivaient depuis plus de 30 ans, comme les défenseurs légitimes de leurs intérêts et de leurs aspirations, démontrait un outrageant déshonneur pour leurs droits et leurs libertés. Il est facile de stipuler de généreux principes relatifs aux "Droits de l'Homme". C'est à l'époque de plus cruelles violations jusqu'alors de ces droits, à l'époque de la Révolution Française et de la Terreur, qu'ils furent théoriquement enregistrés. Mais il n'y a ni liberté, ni égalité, ni fraternité, ni justice possible pour l'individu qui appartient à une nation réduite à l'esclavage. C'est ce qu'on a fait d'ignorer à Helsinki, c'est ce que les généreuses envolées du Président Carter négligent aussi, et c'est ce qui constitue la tragédie du monde d'aujourd'hui. C'est du Droit des Nations qu'il s'agissait à Helsingfors et comme naguère à Genève en 1954, l'Occident n'a pas osé le reconnaître.

Parmi les raisons de cette abdication occidentale il n'est pas douteux que la principale soit dans le redoutable rapport des forces militaires de deux parties en présence. Les mêmes Puissances, grandes et petites, les signataires de l'Acte Final de Helsinki se réuniront le 18 Juin à Belgrade, pour évaluer l'ampleur et les résultats de l'application des stipulations du document par ses différents signataires et pour y apporter éventuellement les modifications reconnues nécessaires. La situation militaire aurait-elle changé entre Helsinki et Belgrade en faveur des Alliés Occidentaux, de façon à leur offrir une plus grande possibilité de pression et d'influence en vue de l'établissement d'un monde où la Liberté et la Justice seraient rendues aux nations qui n'en bénéficient plus, et mieux assurées à celles qui en jouissent encore aujourd'hui?

Il y a deux aspects à cette question : Etats-Unis-URSS et Europe-URSS.

Lorsqu'on considère le premier c'est généralement aux forces nucléaires et navales qu'on se réfère. Comme il n'est pas dans notre intention d'entrer ici dans des statistiques et des analyses approfondies, nous ne pouvons

faire mieux que de nous en référer à l'opinion des professionnels, telle qu'elle a été souvent publiée, l'avantage qu'ils accordent à l'un ou l'autre des adversaires éventuels n'est pas suffisant pour les garantir-même dans le cas de celui qui aurait pris l'initiative-contre une opération de représailles probablement désastreuse. Rien d'important n'aurait donc changé à ce sujet entre Helsinki et la Conférence de Belgrade.

On ne peut arriver à la même conclusion en ce qui regarde la puissance navale des deux éventuels adversaires. Comme le reconnaissent les Amiraux américains eux-mêmes, aussi bien par le nombre des unités que par leurs qualités (elles sont toutes relativement neuves), et par la disposition de bases déjà acquises, les escadres soviétiques sont déjà capables de disputer toutes les voies maritimes du monde à la totalité des forces navales alliées. Le seul avantage que les spécialistes accordent à ces dernières serait la supériorité technique du personnel responsable, officiers et équipage.

Ces mêmes considérations, relatives à la maîtrise des mers, s'appliquent évidemment à la situation navale des puissances européennes pour lesquelles elles ont beaucoup plus de gravité car elles impliquent non seulement la possibilité des transports de troupes et de matériel à travers l'Atlantique mais même la crédibilité en une semblable entreprise de la part des Etats-Unis, en faveur d'une Europe engagée dans une guerre défensive d'où l'arme nucléaire serait exclue.

Quant aux chances qu'aurait l'Europe libre dans un pareil conflit, ce sont les généraux responsables de la défense du continent qui nous ont donné la mesure, quand on les laisse parler ou quand on essaye d'atténuer officiellement la gravité de leurs déclarations, les mieux informés qu'il y ait. Les deux commandants en chefs des Forces Alliées en Europe qui précéderent le Général Haig, des généraux américains tous les deux, étaient d'accord pour estimer que dans le cas d'une guerre uniquement conditionnelle la défense occidentale ne pourrait s'organiser "qu'au sud de la France", un euphémisme, probablement, pour "derrière les Pyrénées". Les déclarations et avertissements du Général Haig, quoique plus réfléchies, et celles de ses subordonnées, ne sont pas moins alarmantes. On donne huit jours aux divisions soviétiques pour arriver au Rhin, et pas beaucoup plus qu'à Hitler pour arriver à l'Atlantique.

En bref, tout examen honnête de la situation doit amener à la conclusion que seule "l'ombrelle nucléaire" américaine, vaguement promise dans les instruments diplomatiques relatifs à l'OTAN et à l'Alliance Atlantique, protection fournie même dans le cas d'une agression soviétique qui ne serait que conventionnelle-pourrait sauver les pays européens encore libres du sort de ceux qui n'auront pas été authentiquement représentés à Belgrade et qui ne l'étaient pas non plus à Helsinki.

Cette ombrelle est-elle assurée? Les chefs civils et militaires responsables de la défense d'un continent générateur et encore responsables de la plus éclairée et humaine des civilisations, peuvent-ils baser leur politique et leur stratégie sur un tel espoir? Qu'ils se souviennent de toutes les occasions où l'appui américain aurait permis l'élimination définitive du cauchemar communiste et du danger soviétique, qu'il se souviennent surtout de la Révolution Hongroise et de la position ouvertement pro-soviétique que le Président Eisenhower prit à ce moment là... et qu'ils en tirent la conclusion.

Quant aux victimes de cette trahison, elle est tirée depuis longtemps. Aucun gouvernement américain ne risquerait une guerre nucléaire, encore moins la provoquerait-il, en faveur d'une Europe attaquée. Il contemplerait les événements sur pied de guerre, et quelque en

soient les résultats, s'en accommodera avec sa force militaire intacte.

Est-ce à dire que l'Europe est un continent irrémédiablement perdu? Cela n'est malgré tout pas le cas. Ainsi que le Président Eisenhower le signalait, mais fut le premier à l'oublier, l'Occident a dans son arsenal une arme, aussi puissante que les plus modernes engins de destruction, arme, dont par définition, l'usage est interdit aux Soviétiques. Nous le citons :

"Tout en maintenant notre vigilance chez nous et hors de chez nous, nous, nous devons nous appliquer à intensifier la volonté de liberté derrière le Rideau de Fer. Ces peuples sont dans l'arrière — cour des Soviétiques, et ce n'est qu'après longtemps que le monde extérieur leur rappelle qu'ils n'ont pas été oubliés qu'ils constitueront un élément de sauvegarde contre l'esprit agressif des Soviétiques".

Nous nous permettons de faire appel aussi à la plume raisonnable et incorruptible de David Lawrence le directeur universellement respecté de U. S. News and World Report, qui du reste ne fait qu'appuyer l'opinion d'autres généraux qui eux n'auront pas perdu cette suprême occasion.

Et nous ajouterons que notre gouvernement ferait mieux de ne plus s'évertuer à conclure des arrangements avec de mauvaises gens et de se concentrer, au lieu de cela, sur un plan qui le mettrait en contact avec les peuples de derrière le Rideau de Fer :

ILS PEUVENT SAUVER LE MONDE!

C'est alors et rien qu'alors qu'on aura la paix.

Le moindre geste de solidarité avec les insurgés de Budapest de la part des Puissances Occidentales-tel celui que le Général Franco avait préparé et que le Président Eisenhower se hâta d'arrêter-aurait, nous le savons maintenant, soulevé aussi l'Allemagne de l'Est, la Pologne, et la Roumanie. L'abandon à leur triste sort des vaillants combattants Hongrois aurait pu porter un coup mortel à ces aspirations vers la liberté que le Président Eisenhower avait pris la responsabilité d'encourager et dans les quels David Lawrence voyait la rédemption possible du monde. Miraculeusement, il n'en fut rien. Mais la blessure était profonde et Helsinki ne sut pas en adoucir les effets. Belgrade sera-t-il plus intelligent et plus courageux à ce sujet?

Il s'agit de la providentielle potentialité militaire que représente le formidable pouvoir explosif accumulé parmi les peuples captifs depuis plus de trente ans-depuis plus de cinquante ans pour le peuple russe. Il s'agit de la seule arme valable que possède l'Occident. Elle est encore là, à sa portée, mais l'endurance humaine a des limites et de nouveaux immondes et incroyables moyens d'oppression viennent d'être inventés, ainsi que nous l'apprennent les nouvelles qui nous viennent de ce qui fut la paisible et prospère Indochine Française.

Perdra-t-on à Belgrade une nouvelle occasion de réanimer les forces qui seules peuvent offrir à l'Europe une chance d'échapper au sort que subit aujourd'hui le Vietnam, le Laos et le Cambodge?

POEME

LA CHEMAREA DE MAINE

Dragi camarazi!
Vă văd ca prin ceață,
în noaptea fumurie, lipsită de viață...
Cu brazde pe frunte,
ca niște pâraie scobite în munte
și ochii pierduți în zarea cenușie,
așteptând o chemare
din depărtări să vie...

Dragi camarazi!
Vă simt curați,
ca freamătul pădurilor din Carpați
și dornici de adevăr
și de bine,
pentru o lume 'ntreagă...
Cea lume care vine!
Si'n zâmbetul speranței
ce v'arcuește gura,
al vostru gând n'ascunde
nici patima,
nici ura!...

Dragi camarazi!
Astăzi lumina-i tristă,
pâinea amară
și apa sălcie.
Chemarea mult sperată din depărtări să vie
n'o auzim...
Dar într-o zi
va spinteca zările,
răsculând depărtările...
Căci lumea-i nebună
și pământul are încă nevoie de furtună...

Dragi camarazi!
La chemarea de mâine
ce v'a fost căpătai.
La chemarea de mâine
veți veni cei dintâi?!...

ILARION ALBU PETRICAN

RUGACIUNE PENTRU TARA MEA!

Pentru Țara asta de tămăie și cer
Ce-aș mai putea Doamne să-ți cer?
Căci nicăiri ca'n livezile sale,
N'au înflorit mai rodnic poruncile Tale.
Te poartă copiii, în ochi de-albăstrele
Și fetele'n cepse tivite cu mărgelile.
Babele'n pristoale și prescură,
Duminica'n taină și cumenecătură,
Iar cronicile, prăfuite'n mănăstiri,
Povestesc din pascălie și psaltiri,
De voievozii noștri ce din fire
Te-au purtat în inimă, bună vestire!...

Pentru Țara asta de tămăie și cer,
Ce-aș mai putea Doamne să-ți cer?
Decât să ne'ngădui a crede mereu,
Că mai este acolo sus, un Dumnezeu.
Și va veni în curând o zi aleasă,
În care Bucovina, în zodii de mireasă,
Cu Basarabia, răpită, vor fi iară
Una și aceeași nestrămutată Țară,
Că n'o să rămână până-i lumea bulgaru și hoga
În livada mării și-n Dobrogea.
Un nou voievod să intre'n Transilvania.
Și va răsări, ca din anvon, litanie
Și va fi atunci ca și cum domnul a să stea
De veghe, neclintit tribun pe Țara mea.
Și n'o să știu de-atâta lumină'n curcubeu
Care ne e Țara și care-i Dumnezeu.
Dă-i Doamne, apoi Țării să rămăie,
Pristol de prescură și tămaie.
Voievod născut din spună să domnească
Peste noua Țară românească.
Și pentru toate câte i se mai cuvin,
Mă'nchin Ție, Doamne, în vecii vecilor. Amin!...

De V. Copilu Cheatră

(Reprodus din Almanahul «Detunata».)

FLACARA MUTA (1927-1977)

Ard flacăra mută
stors de doliul trist,
de dureri, oceane...
furtuni, uragane...
răscolind pământul,
renăscând cuvântul
profeției tale...
Rarău, Căpitane!...

Ard flacăra mută
Stănt Neam chinuit,
de hiene, viperi...
din iad moscovit...

Ard flacăra mută
lăcrunand amar,
sărutând mistic
Cristicul Calvar!...

ALEXANDRU SILISTREANU

DUREREA NEAMULUI

Mă frământ
tremur,
pământ...
bătut de vânt
fără mormânt...
Mă frământ
Neam al meu,
urcând Golgota
spre Dumnezeu...
Mă frământ
doliu, pustiu...
lacrimile
singure scriu...
Durerea Neamului meu...
Durerea lui Dumnezeu!...

ALEXANDRU SILISTREANU

FLACARE VIE

Bradul verde
bradul vieții...
bradul speranței
dimineții...

Bradul verde
flacăra vie...
verdele verde
sufletu'nvie...

Bradul brad
sărută cerul...
camarad
tare ca ferul...

Bradul brad
sărută cerul!...

ALEXANDRU SILISTREANU

HRANA SPIRITUALA

de Serafin BRATOCEA

N tânău român, de curând scăpat din
tară, ne mărturisea că ceea ce l-a lăbit
îndată ce-a intrat în contact cu acti-
vitatea celor din exil, a fost faptul că
se insistă mult prea mult pe problema
lipsurilor materiale (mai ales alimenta-
re) și nu se dă o mai mare atenție
LIPSEI TOTALE DE HRANA SPIRI-
TUALA.

"Aici e toată hiba regimului comu-
nist, toată slăbiciunea ce-l macină. Prin
subțierea acestei hrane încearcă să
reducă la zero rezistența omului. Dar cum omul nu poate
trăi fără spiritualizare, chiar când n'o mărturisește, va fi
vegnic în conflict cu cel ce-l împiedecă s'o atingă.
Aceasta-i adevărata temă pe care trebuie s'o desvolte
exiliul".

Gândind bine, tânăuul refugiat are deplină dreptate. De
bine de rău, cei douăzeci și unu de milioane de Români,
lăși duc zilele. Mănâncă, azi mai copios mâine mai de post,
dar se descurcă. Asta nu însemnează că problema ali-
mentară (esențială prin ea însăși) ar pierde în ochii
noștri importanța ei "tri-decenală". Nici că nenumăratele
cozi, pentru cele mai neînsemnate articole, ar fi floare la
ureche și-ar scuza incapacitatea guvernului de a face față.
Dacă bietele gospodine române n'au niciodată TOT ce
le trebuie, dacă biata populație tânjește după o serie de
lucruri elementare, totuși lumea se abate asupra a ceea ce
găsește și se restrânge la ce poate avea. Fiind vorba de
lucruri de primă necesitate, omul este obligat să se
adapteze. Suferă, dar tace! Duce lipsuri, dar nu moare de
foame.

Deci, e vorba pur și simplu de o lipsă de produse.
Această situație descoperă neglijența și incapacitatea re-
gimului comunist, proasta organizare de distribuție și
inexistența dragostei pentru popor, de care fac atâtea caz
comuniștii prin toate publicațiile și-n toate împrejurările.
Adevărata lipsă de care suferă Românul este lipsa celor
necesare sufletului și minții. Adică, posibilitatea de a-și
întregi esența spirituală și intelectuală din izvoarele nese-
cate ale religiei, filozofiei, științei și literaturii universale.
Iar nu să se morfondească nemulțumit și steril în cloaca
rabinică a dialecticii și materialismului marxist.

Ce hrană sufletească poate întâlni omul în "creațiile"
făcute sub comandă, după norme rigide, în care locul de
frunte îl dețin cele 66 de laude obligatorii la adresa regi-
mului, guvernului, partidului genialului șef care deține
puterea în acel moment și-a neprecupețitelor realizări
socialiste pe tărâmul obștesc?!... Sau ce dulceață va găsi
bietul român, atât de sensibil la lirica doinelor lui, când
o Ileană Cosinzeană e pusă să urle pe glasul al treilea

Vine badea cu tractorul
Vine să-mi aline dorul
Dorul meu de activistă

Și femele comunistă
Dorul meu pentru frumos
Și partidul glorios...

Într'adevăr, e de o gingăsie rară! Simți cum te furnică
nostalgia plaiurilor românești, pline de auriul-roșietic al
unui apus de soare legănat de ritmul duos al tractorului...
Aici stă toată drama neamului românesc sub cisma
comunistă. În interdicția ce-i este impusă de a se adăpa
continuu și liber din bogăția gândirii universale, de a se
exprima așa cum îi îndeamnă sufletul și structura sa
intimă, de a crea nestânjenit și mândru tot ceea ce
instinctul creator și sensibilitatea lui excepțională îi dic-
tează.

Asta-i hiba fatală a comunismului! Această incapacitate
de a înțelege omul, de a-i simți aspirațiile, de a-i ajuta în
elanul său de creație și înălțare. Bazat pe coordonatele
unui materialism vulgar și primitiv, e incapabil să înțe-
leagă necesitățile umane ca depășesc materia și imediatul.
Si-atunci reduce totul la nevoile primare, la această uni-
formizare generală care-l ușurează dominarea și conduce-
rea maselor.

Un lucru însă n'a înțeles comunismul. Că tirania, bruta-
litatea și ura contra spiritului ce-l stău la bază nu vor fi
niciodată în stare să înfrângă forța vitală și dorința de
cunoaștere a omului. Acesta va suporta asprele cir-
cumstanțe impuse, dar în fundul ființei lui va adăposti
permanent dorul de creație și de exprimare liberă, ceea ce
constituie esența nemuritoare a genului omenesc.

Guvernul dela București nu-și dă seama de prăpastia ce
se lărgește între regimul comunist impus cu forță și po-
porul român supus fără'ncetare acestei crize de conștiință.
Lipsa de hrană spirituală și de libertate de exprimare e o
dinamită mai puternică decât sărăcia sau conflictele so-
ciale. Și cu cât opresiunea și interdicția vor fi mai aspre
cu atât regimul comunist va fi mai slab. Si-așa cum îl
știm, incapabil de-a înțelege omul și cerințele superioare
ale acestuia, regimul marxist dela București va adânci
mereu prăpastia ce-l desparte de neamul românesc. Nu-l
departe zău când forțele sale opresive vor fi incapabile
să mai mențină o "ordine" bazată pe tot ce-l mai anti-
natural și mai anti-românesc.

Deoarece, hrana spirituală, aceea care înalță și între-
gește omul nu poate fi înlocuită de ideile hibride ale unei
ideologii materialiste sau de surrogatele unei "creații"
supușe calapodului oficial al unui regim politic. Omul nu
se poate desvolta și deveni un cetățean loial decât într'un
regim de libertate de gândire și exprimare. Adică un regim
care-i asigură hrana spirituală indispensabilă. Fără acest
stimulent permanent OMUL DEVINE NE-OM, ca toți ro-
boții ce îngroașă hoardele militante ale regimurilor mar-
xiste.

Să luăm deci aminte asupra acestui aspect și să ne
concentrăm efortul acolo unde slăbiciunea comunismului
este totală.

NU PLANGETI MAME...

Nu plângeți, mame, feciorii căzuți în luptă
de le-a fost geamătul lung,
de le-a fost carnea ruptă,
sub ploaia grea de foc...
Si nu-i priviți, ca pe cei lipsiți de noroc
de li s'a curmat firul
pe-o cărare uitată,
pe-un dâmb părăsit,
de n'au putut măcar să vă cheme
în clipa în care-au murit...
Nu-i plângeți, mame, cu lacrimi de dor!
Au nu știți de ce nasc eroii,
de ce luptă,
de ce mor?...

Azi trupurile lor s'au înfrățit cu pământul,
cu marea și cerul,
cu iarba și vântul
Dar sufletele lor pentru voi și neam veghează
deschizând viitorul,
pe locul unde sângele seurs
le-a îndoit în țărana piciorul
Fiți mândre, mame de feciorii căzuți pentru Țară!
Din jertfa lor de sânge,
biruitor se'nalță
o nouă primăvară!

ILARION ALBU PETRICAN

Rot

ESTUL închisorilor erau minorități neînsemnate și foarte variabile. În general, în orice închisoare sau lagăr sovietic, găseai tot globul. Spaniolii, de pildă, erau de toate nuanțele și se aveau ca dracii între ei. Teribili sunt oamenii când intră dihonă politică și vrajba religioasă între ei! Erau de exemplu Spaniolii din Divizia Azul, trimiși de Franco în mod simbolic pe frontul de rășărit. Pe șapte din cei unsprezece, i-am cunoscut și eu. Foarte duri, foarte

mândri, erau impenetrabili și distanți. Mostră a nobileții, un hidalgo desăvârșit aducând cu Don Quijote, era căpitanul aviator Arensio. Lupul opus, halmanaua desăvârșită era locotenentul Paco, fiul unui general de pe undeva din Barcelona. Un al treilea era poet, și pe cât spuneau ei, un poet bun. Acestuia îi aplicau ceilalți legea tăcerii. A sfârșit prin nebunie. Foarte ciudat grupul acesta compact și totuși divers de spanioli. Erau o citadelă. Intotdeauna erau la un loc, acționând după indicațiile "sfîinxului" Arensio, care nu vorbea decât foarte rar. Nu 1 — am văzut zămbind niciodată. În fond nu se înțelegeau deloc între ei, după cum mi-a șoptit Paco, care învățase românește perfect. Paco era în stare să povestească, foarte volubili și cu mult haz, orice, mai ales filme, într-o românească extrem de pitorească și cu tare multe, multe înjurături. Diverși ca temperament, erau întotdeauna împreună. Singurul care s'a abătut de la canoanele lor secrete a fost poetul, căruia, aplicându-i-se legea tăcerii, a înnebunit din pricina izolării în cadrul acestui grup sufocant. Pe deasupra i-o aplicaseră pentru că stătuse de vorbă cu un comisar politic sovietic, care îl chemase la NKVD. Repetarea de două sau trei ori a acestor vizite îl facuse pe Arensio și probabil și pe ceilalți să tragă concluzia că respectivul dăduse informații comisarului. În consecință luaseră hotărîrea de a-l izola prin tăcere. Chiar dacă vorbea ei, nici unul din membrii grupului nu i-a răspuns niciodată. A fost cel mai sibilic grup de oameni pe care l-am întâlnit vreodată. Ce se petrecea între ei, nici volubila asta de halmana care era Paco, n'a scos niciodată vreun cuvânt. Clar a fost că asupra acestor impenetrabili hidalgos, comisarii politici sovietici, cu toate încercările lor, n'au avut nici un fel de influență. A rămas singurul bloc nespart.

Alți spanioli erau foștii copii pe care sovietele, dându-le găzduire, îi salvaseră în timpul revoluției spaniole, aducându-i cu vapoarele. Două sau trei vapoare cu copii care, cum spuneau zările vremii, fuseseră salvați de la moarte de către Uniunea Sovietică. Pe o parte dintre acești copii i-am întâlnit în lagăre, pentru motive foarte diverse. Predomina însă unul: toți înghițiseră foarte greu propaganda sovietică. Ei turmentase, dar cereau să fie trimiși acasă. Aceste slăbiciuni, deși nu cunoscuseră decât viața de sub cerul sovietic, n'o digerau; nu se acomodaseră cu ea și voiau întoarce acasă. Tânjeau după cerul Cataluniei și al Granadelor. Uria în el corida...

Impătrăști prin toată Uniunea, se întâlneau fără să vrea în lagăre. S'au căutat o vreme, dar apoi s'au îndepărtat de grupul franchist. Nu se înțelegeau nici între ei. Și totuși unii dintre ei erau dintr'o generație și de o vârstă cu exuberantul locotenent Paco. Dar acestor copii le era dor, aveau în ei chemarea patriei, pe care n'o cunoșteau și cu care-aproape sigur-nu s'ar fi putut înțelege, cum nu s'au putut înțelege cu cel mai de înțeles dintre franchisti: Paco.

Ciudații sunt oamenii! Copiii aceștia nu mai știu nici ei ce sunt. Au fost salvați, dar nu s'au putut integra în viața care li s'a oferit. Viața aceasta nu răspundea nevoilor din adâncuri și nu s'au asimilat. Salvatorii au devenit tiranici. Îți rețin silii deși ei vor să meargă acasă. Dar acasă nu vor ajunge poate niciodată, pentru că sovieticii sunt cum sunt. La ei și dragostea este cu sila. Vrei sau nu vrei tu: vreau eu și gata! Și te coplesesc cu dragostea până la sufocare. Îți prind mâna frățește și ți-o strâng cu atâta putere și cu atâta sferbințeală, până ți-o sdrobesc. Și după tipic, așa au făcut și cu copiii spanioli pe care i-au salvat. De dragul cui? S'ar părea că tot din gigantism, s'ar părea că tot din complexe. Să fac eu ce nu face nimeni! O nevoie absurdă de a leș din comun. De a dovedi altora și a se convinge și pe sine că este. Dar că este!

altceva decât celace de fapt nu poate sau este foarte greu să fie. Bizar! Solul acesta de nebunie a făcut și continuă să facă multe rele! Prea multe. Știu însă că uneori nebulilor li se pune cămașa de forță.

Până atunci, copiii aceștia deveniți maturi din dragostea sovietică, tânjesc prin lagăre, pe când Pașionaria-Dolores Ibarruri-le trimite salutări și discursuri din Kremlin. Ei păstrează pentru diversiviti viitoare sau brigăzi de intervenție, viitoarele brigăzi internaționale? Calcule politice în perspectivă, rațiune superioară? Dar unde sunt prea multe calcule, nu mai este viață. Dovada este prezența acestor copii. Neacordul lor s'a tradus, într'un fel sau altul, în proteste. Iar protestele i-au adus aici în pușcărie, pentru că sovieticilor le place unanimitatea! Protestatarilor sunt considerați dăunători aici, dar sunt buni în miezul vieții burghezo-imperialiste. Acolo îi și cultivă, plătindu-i chiar dacă plata lor e așa de costisitoare încât aici — în U.R.S.S. — lasă umanitatea flămândă și goală.

Aşa dar, copiii spanioli li s'a aplicat tipicul dragostei sovietice, şi-i strânge mereu la piept. Nu-i mai slăbeşte nimicun. Aşa cum nu-i mai slăbeşte pe Koml, pe Ucrainenii, pe Finlandezi, pe Letoni, Estonieni, Lituanieni, Polonezi, Kirgizi, Kazaci, Armenieni, Uzbeci, Başchiri, Ciuci, Tătari, Georgieni, Neşeţi, Eschimoşii perosi, Almo Calmuci şi mai recent pe Cehoslovaci, Ruteni, Unguri, Germani, Români, Mongoli... Aceştia toţi sunt fraţii. Fraţi obidaui, de acelaşi mamă!!!

Afurisită dragoste!... Păi da, pentrucă asta-i conviețuirea pașnică și întrajutorarea frățească împotriva imperialismului colonialist. Asta e cu totul nou și altceva decât ceiace fac bestiile de portughezi în Angola, exploatorii belgieni în Congo, ceiace fac satrapii anglo-americani în restul lumii...

... Istoria însă nu vorbește nici despre acest copil... Dar mai erau și alți spanioli. Aceștia aveau o istorie și mai istorie. Fugiți în timpul revoluției sau după înfrângerea de groaza lui Franco, au căpatat azil politic în Franța. Alții, pe parcurs, au schimbat azilul Franței, cu Uniunii. Nu face nimic, pentrucă oricum, cândva se vor întâlni. Când Franța intrăntă va ceda diviziilor blindate germane, toți spaniolii în afară de acei care s'au îndreptat spre alte zări-aceștia su fost aduși în Germania și închiși în diverse lagăre. Dar însăfârșit norocul le-a surâs. Germania a fost înfrântă la rândul ei și trupele sovietice "eliberatoare", i-au scos la lumină. Au fost îmbrățișați cu dragoste frățească și li s'a întins mâna prietenească și caldă a salvării! Au fost duși în țara libertăților, în țara în care doriseră demult să ajunga. Dar după o vreme, în circumstanțe și din pricini variabile de la caz la caz, foarte greu de precizat și de îngruit aici-au ajuns din nou în lagăre. Familii și clanuri întregi. Unii dintre ei cu copii, unii desperechițați, alții și cu copiii copillor lor. Sosirea unui astfel de grup, cu copii de toate vârstele, cu alții pe cale de a veni pe lume, într'o iarnă viforoasă, în lagaruri în care eram atunci, a fost un adevărat babilion. Femele și copii au produs o explozie generată. S'a deslănțuit scandaluri și cancanuri. Copiii mici plecau după cerșit, pe la alți cerșetori, desbrăcați și nemâncați...

Grupul acesta extrem de gălăgios, certăreț și bătaios, a fost cel care cred eu-a făcut mai multă fiere căpitanului Arensio. Autoritatea grupului franchist era și mai subliniată.

Inercările de apropiere între aceste grupuri au fost zadarnice. Nu i-a putut apropia nimic, nici chiar disprețul lor comun față de autoritatea sovietică, nici lipsurile, nici depărtarea de patrie de care absolut toți vorbeau la fel de frumos și cu același căldură în suflet... Lua-var dracu de oameni! Cine și ce să mă înțeleagă... Nici Paco n'a putut să fie de acord cu destrăbălarea și promiscuitatea noului grup. Pentru el, o singură fetiță, Regina-născută în lagăra slăbiciunea tuturor. Dar ea îi prefera pe Români. Și ciudat, Românii erau singurii care întrețineau legături cu toate grupurile de spanioli. Iar dacă aveau ceva de rezolvat sau de comunicat între ei, o făceau întotdeauna numai prin grupul românilor, niciodată direct. Și ca un fapt divers, amintesc că a fost un anticar român, prin mijloace nu știu, care a facut rost de o geografie și o istorie spaniolă, în care erau și fragmente literare, pe care a dăruit-o cu dedicație acestor copii spanioli, care-și jucau șodronul între triplele sârme ghimpate ale lagărului, printre care circulau legați pe sârme, câini lupi vânjoși.

Astea toate sunt lucruri care când intră în minte nu se pot uita... Ce-o fi rămas în mintea fragedă a copiilor spanioli?

Dar ce s'a întâmplat cu ceilalți, pe unde au ajuns?

Pe unul dintre l-am întâlnit în anul 1951 în lagărul 7, mina 7 din Vorkuta. Il cheama Don Carlos. Avea o condamnare de 25 de ani pentru spiona în favoarea imperialismului, dar el se afla în U. R. S. S. din timpul războiului civil din Spania, 1936-1939. Un hidalgo care voise din senin să vadă răsăritul soarelui roșu și care acum putea să se încălzească la umbra Aurorei boreale... Cum de ajunsese aici și ce-l determinase să renunțe la cerul Sevilei sau Barcelonei, sau la umbra platanelor din Cordoba?

În timpul acesta luam lecții de spaniolă de la un fost
și viitor diplomat german, Cristian Zinser (despre care vo
mai vorbi), dela care am auzit că în ultimul transport,
sosise în lagar și un spaniol. L-am căutat și l-am găsit.
Aveam nevoie de el pentru a conversa în spaniolă, în
afară de profesor. Greu m'am putut lipi de el, dar cu
timpul ne-am împrietenit. Era un om foarte tacut, sau
mai mult, cred că îl era groază să vorbească. Poate că
trecutul îl învățase să se ferească de toți. L-am întrebat
într'o zi, așa într'o doară, ce l-a adus, sau mai bine zis,
cum a ajuns tocmai aici, căci fiecare din noi aveam
povestea noastră.

M'a privit lung. După ce a tușit de câteva ori-căci era bolnav de plămâni, cum am constatat mai târziu-, mi-a zis, zicându-mi:

—Bunul meu prieten, îmi plătesc păcatele și blestemele aduse de aurul indienilor!

Cum așa?, îl întrebai nedumerit. Nu puteam înțelege enigma care se ascundea în spatele acestor vorbe. Noi suntem în țara eschimoșilor, în țara sovieticilor. După câte știu eu, indienii se află în America și ei foarte puțini. Dacă este vorba de ei, Ori poate că vrei să vorbești de indienii din India lui Gandhi?

—De primul e vorba, dar mai ales de aurul lor! Acesta este gândul și visul care mă terorizează de când sunt aici.

—N'ai vrea să fi mai explicit?

—Ba da, dar ce am să-ți spun este lucrul și faptul pentru care am primit 25 de ani, cu care m-au blagoslovit cei de la Tribunalul militar sovietic. Sunt originar din sudul Spaniei și am fost militar de carieră. În timpul războiului am fost pentru binele Spaniei—aceasta era credința mea pe atunci—de partea republicanilor. Mă trag dintr-o familie foarte veche, din care cauză aveam peste tot relații și toate ușile îmi erau deschise. Am fost de multe ori în apropierea unor personalități marcante în conducerea republicanilor, de exemplu Manuel Azafia, președintele de Stat, Largo Caballero primul ministru, ba chiar și cu profesorul Juan Negrin, ministrul de finanțe, și alții. Aceste cunoștințe, apoi infumurarea mea, încrederea și orbirea, prostia și nebunia, revolta și ura, m'au adus aici. Ce să-ți spun, a fost un vis urît, dar adevărat, târziu recunoscut de mine, în trecerea dintr-o etapă în alta, trăgând la lucru la care mă înghămasem.

— Dacă ai avut relații așa de mari, de ce ai venit aici? Să vezi rășritul soarelui răsărit, sau doreai să vezi răsăritul stelei polare? I-am zis eu în glumă.

—Nu, este cu totul altceva!

Nu, este cu totul altceva! Noi spaniolii am cucerit întreaga America contră și de sud și am luat tot ce era de luat, dar mai ales aur. Dacă arău împreună cu biestemele băștinășilor indieni sacrifică cași. Lucram și aveam legături cu "Biroul 2" de unde aflasem, imediat după începerea războiului civil, de sosirea unui general sovietic de N. K. V. D., ca om de legătură între guvernul spaniol și cel sovietic. Fiind un specialist în informații și contrainformații, îl trimisese aici în calitate de consilier. Îl cheama, dacă nu mă înșel, Orlov Alexandru, sau așa ceva și era poreclat Suederul (Schwed). Avea biroul său în cadrul Ambasadei sovietice din Madrid.

Nu cunosc bine toate dedesubturile, dar am primit
mistunerea de a veni în U R S S din partea unor perso-
nalități republicane. Eram imputernicit să apăr drepturile
spaniolilor, care după câte se vede, fuseseră trasi pe
8000 de bădițe a câte 60-65 kg de aur. bare sau monede
aprobarca guvernului spaniol și cu complicitatea mi-
nistrului Marinei I. Prieto, care a pus la dispoziție apar-
tării pentru a încerca aurul în camioanele sovietice debar-
tând unei unități de tancuri decurând de oras se afla
portul Cartagena. Într'o peșteră aproplată de oras se afla
un depozit de muniții, unde era adăpostit și o parte din
tezaurul spaniol. Aurul a fost transportat numai noaptea
și încărcat pe vapoarele sovietice, din cauză ca se fereau
ca populația civilă să nu afle de această trădare. Mai
există și pericolul ca Italianii sau Germanii să afle de
acest transport. Primii puteau captura vapoarele în Me-
diterrană, secundii puteau bombarda și scufunda vasele în
portul Cartagena.

Vazele sovietice încărcate cu aurul spaniol, au părăsit
portul escortate de vase de război spaniole, la sfârșitul lui
Octombrie 1938.

Pe fiecare vas, patru la număr, se afla câte un delegat spaniol ca însoțitor. Descărcat la Odesa numai de NKVD-
isti, fu transportat...

Stalin putea fi mulțumit de ploconul primit la care nu se așteptase nici nu gândise, mai ales că nu eliberasera nici o chilantă sau barem o adeverință scrisă de mână, cum este obiceiul

Se vede treaba că cei care cunoșteau această afacere își dăduseră seama că greșiseră și le era teamă că lucrurile să nu transpire. Deaceia într-o hotărâre secretă, au fost delegați cinci oameni de încredere și trimiși pentru a rămâne în U. R. S. S., dacă republicanii vor pierde războiul. Aici aveau misiunea de a supraveghea ca aurul să fie bine administrat. Din ei s-a făcut apoi refugiați, emigranți dar mai ales copii spanioli duși în U. R. S. S.

Războiul l-au pierdut, mulți spanioli s'au refugiat în Franța, unde au fost internați. Unii au ajuns cu chiu cu vai în țara sfăgăduitorilor, aici la Moscova, dar cine să le dea ajutor? Inteligența republicanilor aflați în U.R.S.S. era demoralizată, ce să mai spun de soldați, după ce au văzut adevărul cu ochii!!!

Agonia se prelungea cu începerea războiului mondial, dar după ce acesta se termină, nici un spaniol nu mai dorea să rămână în Uniunea sovietică, simplii muritori de foame în colhozuri. Unii se răzvrăteau, dar au fost puși imediat la punct de NKVD-ști și internați în lagăre cu copii cu tot. O mică parte din copii a fost trimisă înapoi în Spania, dar majoritatea au fost reeducați și au primit sarcini.

Aveam bani și nu-i aveam! Nu puteam să ne ajutăm compatrioții în nici un chip. Iar feliicitările, discursurile sau strângerile de mână, chiar dacă acestea erau făcute de Dolores Ibarruri, nu-i încălzeau, și nu le umpleau burta. Și rămâneau la aceleaș castron de borș și la o lingură de casă!

Trăiam ca țigani și eram mereu deplasați dintr'un loc în altul, ca robii. I-am văzut cu ochii mei în lagărul de la Oranki și'n altea, dar cu părere de rău trebuie să spun că numai promisiuni puteam să le transmit.

--Bine, bine, dar cum ai ajuns aici, când erai un roșu?

Il întreba.

— Războiul se terminase, dar pentru oamenii noștri nu se vedea nici o speranță. Cu mici excepții, pentru uzo propagandei, câtevazeci de spanioli au fost repatriați în Spania.

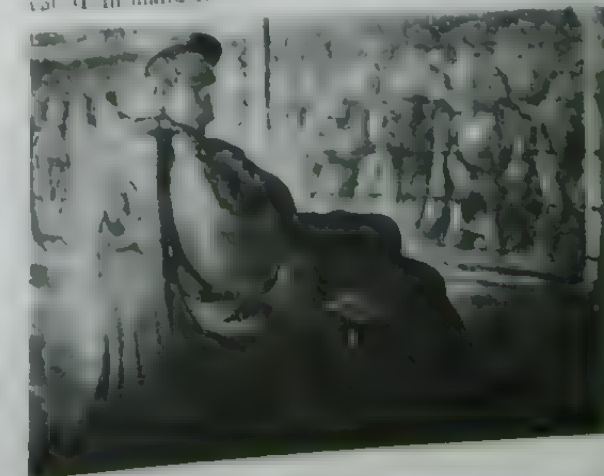
La una din şedinţele pe care membrii ai forţelor conducătoare ale guvernului din exilul spaniol le-au făcut, am fost aşa de enervat, încât mi-a sărit tandara şi am pus problema aurului spaniol lăsat de sovietici! Nu am primit răspuns, dar după două zile am fost chemat la NKVD, iar ce a urmat, poţi să-ţi vesti înaltea ta. O stafie omenească cu o condamnare de 25 de ani, pentru spionaj, etc. etc. Bătuţi, măcinat la toate oscoarele şi grav bolnav de plămâni, în orice caz, zilele lui sunt numărate.

Acum ştii înai mult decât trebuia!.

— Eşti tânăr, dacă scapi cumva din iadul ăsta, spune tuturor că Don Carlos a fost corect şi a murit pentru Spania şi n'a trădat secretul celor cinci. Cine trebuie să ştie, ştie, cine este Don Carlos.

La câteva săptămâni este dus grav bolnav prin intervenția Doctorului Karol, despre care am vorbit, în Sanatoriul Rodok. Dar și de aici, la începutul lui 1953, a fost dus spre Sud unde?, numai Dumnezeu și NKVD-ul știu!

• Fragment din cartea "Fără pașaport prin U. R. S. S."

LA JEUNESSE,

PORTEUR DU DRAPEAU DE LA LIBERATION NATIONALE DERIERE LE RIDEAU DE FER

par Faust BRADESCO

A Conférence de l'A.B.N. qui a eu lieu à Londres, en octobre 1976 a été placée sous le signe de la *liberté* et du *nationalisme*. Ce sont les seuls éléments capables de tenir en échec l'offensive communiste, parce qu'ils font partie de la structure intime de chaque individu. Or, il y a une incompatibilité fondamentale entre la liberté, le nationalisme et le communisme.

Cependant, l'idéal qui nous anime n'est plus seulement le signe de reconnaissance de notre organisation anti-bolchevique. Il prend aujourd'hui l'aspect combatif qui doit nous aider à sauver ce monde qui se laisse avaler morceau par morceau par le Moloch rouge. Partout, on aspire à la liberté et on adopte les normes profondément humaines du nationalisme. Ce sont des faits qui relèvent le prestige de ceux qui ont toujours entrevu ces valeurs uniques et ont combattu pour les faire comprendre à tous.

Bien entendu, nous sommes présents dans l'histoire par le simple fait d'exister et de nous affirmer en tant que front anti-communiste. C'est déjà beaucoup dans un monde qui penche aveuglément vers la gauche, bien que se déclarant prêt à combattre le péril gauchiste.

Mais, en tant que ressortissants des pays d'au-delà du Rideau de Fer, nous avons l'obligation de surmonter cette attitude passive. Nos positions doivent être nettes, précises, incontestables. Et nous devons surpasser pour deux raisons impératives :

D'abord, pour honorer l'engagement solennel que nous avons tous pris d'ouvrir les yeux de l'Occident sur le danger qui le menace.

Ensuite, pour devenir autant que possible un exemple permanent pour ceux qui, dans nos pays d'origine, luttent dans des conditions précaires contre l'ennemi commun.

C'est le fait essentiel dans la réalité qui nous entoure. Il y a au-delà des barbelés qui séparent les deux mondes, un combat impitoyable et continu au nom des mêmes principes et de la même cause que nous défendons. Il ne faut pas oublier, et moins encore sous-estimer, le fait que —malgré la terreur déchaînée contre ceux qui n'acceptent pas la tyrannie implantée— nos patries lointaines fourmillent d'une action souterraine. Action, peut-être un peu désorganisée, mais pleine d'espoir, d'enthousiasme et de courage.

Il y a des gens qui combattent et qui tombent !

Des gens qui aiment leur patrie et souffrent en la voyant sous la botte de l'oppression rouge.

Des gens qui ne font pas de plan mirifiques, qui ne marchandent pas leurs sacrifices et qui se livrent en holocauste sans réticences et sans regrets.

On en parle peu dans cet Occident désabusé !

Cela ne peut nullement nous surprendre. La presse occidentale, la "grande presse" comme on dit, se trouve entre les mains des acolytes du marxisme ou de ceux qui ne pensent qu'à la manière de s'accommoder pour le mieux des courants à la mode et à ne pas fâcher non plus les potentats du jour.

Ce serait aller trop à "contre courant" et ce serait trop dangereux pour leurs privilèges acquis, que d'apporter au grand public la nouvelle qu'au-delà des Rideaux de

fer, de bambou et de paille de riz, il y a une conscience combattante, il y a des gens qui luttent —dans des conditions autrement périlleuses pour la libération de leurs peuples et l'écrasement du fléau communiste. L'étonnement serait trop grand et la mystification au sujet de l'harmonie édénique que l'on dit régner dans les régimes marxistes, durablement entamée.

Il est plus facile, plus spectaculaire et plus au goût du jour d'exposer les éclats d'arme des terroristes et de rendre hommage à un ridicule "Front de libération Polisario du Sahara Occidental" que de parler de l'existence et d'encourager le combat véritablement inégal et mortel des Solidaristes russes et ukrainiens, des nationalistes croates, des légionnaires de la Garde de Fer roumaine ou des guerillas indomptables des nationalistes vietnamiens... Ceux-là si l'on peut les qualifier de "nazis", de "bandes d'assassins", de mercenaires de la CIA", on leur fait l'honneur d'une première page. Si au contraire, ces qualifications ne peuvent pas être adaptées, on les ignore tout simplement. C'est la coalition du silence, dans sa plénitude politique !

Je ne vous apprends rien qui ne vous soit connu en détail, à vous qui appartenez à ces groupements ethniques engagés à mort contre le despotisme communiste. Mais, ces vérités doivent —PAR NOTRE INTERMÉDIAIRE— percer le mur de l'indifférence et du silence qu'on dresse sans arrêt pour que le monde libre vive dans l'ignorance et pour que le monde cauchemardesque soumis à l'étoile rouge surgisse comme une terre du calme et de non-controverse politique.

Or, la réalité est tout autre !

Dans le monde de l'angoisse permanente, le CALME dont on fait tellement de cas, l'ADHESION INCONDITIONNELLE des individus qu'on affiche à travers, N'EXISTENT PAS ! Ce n'est qu'un paravent de mensonges !

Il n'y a dans le monde communiste NI calme, NI adhésion inconditionnée. Il n'y a que larmes et souffrances ! Il n'y a que haine retenue et désir de vengeance contre ce régime inhumain et contre ses vils séides.

LA RESISTANCE EXISTE !

Tant active que passive, selon les circonstances et les possibilités locales. Mais elle est partout présente, infatigable. Personne ne pourrait la nier et moins encore les autorités communistes qui doivent la réprimer.

Bien entendu, la résistance anti-communiste —véritable réaction instinctive des peuples asservis— ne recourt pas à ces manifestations bruyantes dont rafolle l'Occident. Mais elle est d'autant plus redoutable et redoutée par les régimes communistes. Ils sentent que quelque chose d'essentiel leur échappe et que ce "quelque chose" est prédestiné à devenir le raz de marée qui les emportera...

Cette résistance est d'autant plus insaisissable qu'elle est le fait de toutes les couches de la population. Cependant, au milieu de tous, comme un signe précurseur de la grande déchéance, il y a LA JEUNESSE ! Des cohortes entières de jeunes gens, qui constituent la base de la protestation et de l'affranchissement spirituel.

Dans l'existence de ce phénomène réside la décadence des principes marxistes et la preuve de leur incapacité fondamentale de constituer un pôle d'attraction pour l'individu. Si la jeunesse rejette comme inadmissible

l'idéologie marxiste et sa manière d'envisager l'avenir de la nation, c'est le signe que son temps est révolu. Plus tôt qu'on ne le pense, le communisme tombera !

Ces jeunes gens, la plupart nés depuis la main-mise du socialisme scientifique sur les nations respectives, commencent à se rendre compte de ce qui se passe autour d'eux :

Ils ont assisté à toutes les atrocités et à toutes les injustices commises par les bourreaux du régime dit "du peuple et pour le peuple".

Ils ont pu juger des inégalités effrayantes qui s'accroissent entre les bien-aimés du régime et la masse de la nation dont ils font partie.

Ils ont pu constater l'état de *pénurie intellectuelle* qui sévit dans tous ces pays asservis à une idéologie insouciante des caractéristiques de la personnalité, de la vocation et de la liberté de création.

Ils ont pu sentir sur leur propre dos le poids de la *discrimination de classe*.

Ils se sont rendu compte de la différence qui existe entre leur *misérable condition sociale, économique et tout simplement humaine*, par rapport à la condition de la jeunesse des pays libres.

Ainsi, l'étonnement du début est devenu amertume, pour déboucher en fin des comptes sur le dégoût et la colère.

Mais, au-delà et au-dessus de toutes ces constatations, se révèle aux yeux de cette jeunesse ardente et courageuse, une faille capitale dans l'idéologie et le régime communistes : LEUR ETRANGE INCAPACITE DE COMPRENDRE LA JEUNESSE. Ce qui l'éloigne de plus en plus de cette idéologie et des régimes.

Actuellement, mis à part certains individus timorés ou certains adulateurs, il n'y a plus aucune affinité entre la jeunesse des pays subjugués par le communisme et les régimes qui le représentent.

Le communisme est incapable de comprendre l'âme des jeunes, même s'il les attire souvent par son côté "action". Une fois installé dans un pays, il bloque tout élan de création et d'épanouissement, imposant bêtement une informatisation générale, incompatible avec la nature humaine. Pour cela, malgré des efforts gigantesques pour s'approprier spirituellement la jeunesse par des promesses, une éducation forcée, des châtements, etc., le communisme n'a pas réussi à infiltrer dans l'âme et dans l'esprit des jeunes LE MOINDRE IDEAL COMMUN. Il n'a fait que désaxer les faibles et rendre plus méfiante la grande majorité.

C'est là la débilité et l'insuffisance du bolchevisme.

Dans cette incapacité structurelle d'inculquer, ou du moins d'insuffler, un IDEAL à une jeunesse qui se cherche et qui aspire à de grandes réalisations.

Car :

— Essayer de s'approprier les jeunes gens par des promesses fallacieuses et l'offre de situations matérielles N'EST PAS UN IDEAL ! Ce n'est qu'un simple moyen de réduction, tout juste bon à attirer les lâches et les profiteurs.

— Leur bourrer le crâne de doctrine marxiste obligatoire —doctrine insipide et dépourvue de réalisme— N'EST PAS UN IDEAL ! Ce n'est qu'une perpétuelle oppression mentale.

— Leur faire ingurgiter la "dictature du prolétariat" et la "destruction du capitalisme" comme seuls moyens pour faire régner l'harmonie sociale et l'égalité, alors que cette jeunesse voit les inégalités flagrantes qui dominent le régime, N'EST PAS UN IDEAL ! Ce n'est qu'un effort superflu pour maintenir vivace une haine qui ne devrait pas exister.

— Enfin, leur imposer l'obéissance à un régime qui,

dans sa structure idéologique autant que dans ses vues politiques, n'a aucune affinité avec les aspirations et la nature intime de la nation à laquelle il s'adresse, N'EST PAS NON PLUS UN IDEAL ! Ce n'est qu'incapacité de comprendre les véritables tendances naturelles de toute jeunesse saine et enthousiaste.

Sans un idéal lié aux sources profondes, spirituelles, de la nation aucune jeunesse au monde ne répondra à un appel politique. Et c'est le cas dans l'empire rouge.

Cette jeunesse indomptable, appartenant à toutes les nations subjuguées par le bolchevisme N'A PAS ETE CAPTEE ! Elle échappe chaque jour davantage à la férule communiste, portée vers les appels telluriques et métaphysiques de la nation.

On ne lui a pas donné un nouvel idéal !

ELLE S'EN EST FORGE UN ! Celui de lutter pour la liberté de sa propre patrie. Tout ce que le communisme a pu faire n'a été que lui apporter un motif de mépris envers l'idéologie qui met la soumission aveugle au parti au rang de dogme et écrase l'individu tout en lui promettant la liberté.

Cette jeunesse s'agite ! Elle n'est plus dupe au sujet du sort qui l'attend si elle se laisse encore bercer par les chants des sirènes marxistes. C'est ce qui la différencie de la jeunesse occidentale, obnubilée par les perspectives d'une révolution dont elle ne soupçonne même pas les suites.

On peut donc affirmer en pleine conscience que ces générations qui ont souffert et souffrent toujours par-delà les frontières étanches des régimes communistes ne sont plus "une simple possibilité de révolte". Elles sont déjà LA REVOLTE, la révolte qui bouillonne dans leurs âmes et dans leurs esprits.

Ce sont les légions combattantes de l'avenir !

C'est le ferment de la liberté de nos nations !

Car, n'oublions pas un instant que le seul et le plus cher idéal qui anime ces jeunes gens, c'est celui de libérer leurs nations de la domination communiste. Partout —même si la grande presse fait semblant d'ignorer les faits— cette jeunesse nationaliste, patriote, s'organise, se prépare, lutte même. Elle a trouvé l'IDEAL susceptible de nourrir ses sentiments les plus profonds.

Bien sûr, elle attend son moment ! Mais elle est présente, prête à l'abnégation totale, comme une épine invisible dans le cœur des régimes dominants. Les Solidaristes russes et ukrainiens jalonnent les steppes de leur courageuse action anti-bolchevique ; les membres de la Garde de Fer roumaine remplissent les centres universitaires de propagande anti-communiste ; les camarades vietnamiens maintiennent l'esprit de combat dans le pays envahi... Il y en a même certains qui sont passés à l'action ouverte. Rappelons-nous le geste des jeunes Croates dont le sort se décide actuellement aux USA.

Partout, le même esprit les anime —COMBATTRE LE FLEAU ROUGE, LIBERER LA NATION !

Voilà donc une des réalités les plus importantes du moment historique : LA JEUNESSE NATIONALISTE DES PAYS MARTYRS, BOUGE !

Partout dans le monde, où le communisme a étendu ses tentacules, il y a une levée de boucliers. Dans les tréfonds de chaque nation humiliée, on cherche —par l'intermédiaire de ses éléments les plus dynamiques— à mettre fin au calvaire.

Il est vrai que dans ce combat invisible et méconnu par l'Occident (parfois par nous mêmes) il y a eu des pertes. Des pertes qui se répètent chaque jour d'un bout à l'autre de l'empire inhumain du communisme vainqueur. Les combattants inconnus de cette armée de la jeunesse patriote affrontent le colosse rouge avec la conviction de la vérité qui les anime et dans l'espoir de la victoire qui viendra un jour. Ils acceptent les tortures,

de remplissent les prisons, ils donnent leurs vies pleines d'un élan irrésistible, ils vont au-devant de la mort pour que leurs nations vivent!

Nous pleurons pas! Ils ne font que leur devoir et accomplissent leur destin!

Il y a nos héros et nos martyrs! Les héros et les martyrs d'un monde, nettoyé du marxisme et des "léninistes".

Cependant, si nous ne voulons pas que cette organisation à laquelle nous appartenons, ainsi que nos Conclaves deviennent le refuge de quelques protestations éphémères et tombent dans l'ornière des actions sans avenir, eh bien! nous devons FAIRE AUSSI NOTRE ET ACCOMPLIR NOTRE DESTIN!

Lien par les liens du sang et des aspirations aux millions de jeunes gens de nos lointains pays, nous avons l'obligation morale de monter aux barricades "hic et nunc". Cette jeunesse dont nous admirons l'élan et le courage et dans laquelle résident tous nos espoirs pour un futur meilleur, NE PEUT ETRE LAISSEE SEULE DANS LA TOURMENTE!

Elle a besoin de deux choses:

1. Savoir qu'au-delà des frontières la lutte continue; qu'elle n'est pas désespérément seule dans le terrible affrontement.

2. Être aidée dans son effort par tous les moyens qui se trouvent à notre portée.

Cette jeunesse, dans son élan généreux, représente la certitude d'une désagrégation proche du communisme. Parce que là où la jeunesse rejette les promesses alléchantes du régime et préfère la lutte clandestine et la mort pour que quelque chose change, le communisme est incapable de subsister.

Rappelons-nous le fait extraordinaire que cette jeunesse ne se laisse pas bercer par la possibilité d'une intervention extérieure. Elle n'a pas attendu et n'attend pas que le courage des autres lui apporte la liberté. Elle agit seule — même contre l'évidence de sa faiblesse — car ELLE DOIT LE FAIRE!

C'est ce qui constitue sa force!

Et c'est cela la grande leçon qu'elle nous donne!

Dans ces conditions, rien ne doit être épargné pour que son sacrifice ne soit pas vain. Sa tâche doit être soutenue et facilitée, en prenant nous aussi NOTRE PART de responsabilité et d'effort, d'enthousiasme et de risques.

Nos Congrès et nos conclaves doivent devenir des TRIBUNES D'ACCUSATION ET DE COMBAT et non pas de chaires de discussions académiques, vouées à l'oubli.

Nous devons clamer, par dessus l'indifférence générale, le droit de vivre libre, de chaque nation agenouillée aujourd'hui par le totalitarisme communiste.

Nous devons intéresser à notre cause tous ceux qui sont menacés par le même danger. Et ils sont légion!

La presse doit être mise au courant et recevoir continuellement des informations précises sur ce qui se passe de l'autre côté de tous les Rideaux de Fer.

Nous devons mettre en évidence l'importance de cette jeunesse héroïque, qui n'a jamais connu la joie de vivre en paix dans les loisirs. De cette jeunesse qui, à l'âge où le jeune gens du monde libre se plaignent de n'avoir assez de "liberté" pour leurs ébats, combat dans l'ombre et sacrifie sa vie pour la "liberté tout court" de sa patrie.

Nous devons la faire connaître au monde.

Nous devons l'encourager dans son effort.

Nous devons l'aider dans son combat, en lui faisant parvenir — par n'importe quel moyen — tout le matériel de propagande dont elle a besoin pour remplir sa tâche.

Voilà donc notre devoir et notre mission en tant que Mouvement Anti-bolchevique, pour que nous soyons dignes de la grandeur de cette jeunesse qui honore nos nations.

IN MEMORIAM D'ALAIN ESCOFFIER

par Maurice BLONDEL

DEPUIS toujours la victoire du bien a été scellée par le sacrifice. Depuis toujours les forces de lumière et tous ceux qui se sont dédiés à promouvoir le règne de la morale sociale et de la vertu personnelle ont fait appel au sacrifice comme seule charnière entre la déchéance du présent et la grandeur de l'avenir. Et depuis toujours, l'HOMME a répondu sans réticence, chaque fois que sa conscience s'est sentie pénétrée par le sens éternel et bienfaisant du grand pas!

L'histoire marque d'un trait de feu ces éminentes personnalités, dont les actes héroïques jalonnent le rude chemin des nations. Heureux les peuples au milieu desquels l'homme n'a pas marchandé sa peine, sa fortune ou sa vie pour que la destinée de la nation s'accomplisse!

De nos jours, après tant de sacrifices connus et inconnus, dont la gloire rejaillit sur toutes les nations envahies par l'hydre marxiste, le tour de la France est arrivé! Des tréfonds de sa spiritualité, l'écho du grand appel s'est fait entendre. La vraie mission de la France dans ce monde occidental desséché, égoïste et rongé par l'idéologie marxiste, surgit par le geste courageux d'un de ses fils les plus purs.

Le 10 Février 1977, Alain ESCOFFIER s'est donné la mort dans le hall de l'Agence Soviétique "AEROFLOT",

à Paris, en signe de protestation contre les horreurs commises par les régimes communistes, contre l'inqualifiable mépris des droits de l'homme dont ils font preuve, ainsi que contre l'indifférence coupable qui caractérise le monde occidental.

(Suite pag. 27.)

MEMORANDUM DES ROUMAINS REFUGIEES SUR LA CONFERENCE C.S.E. BELGRADE

Un mois de novembre, les associations roumaines de l'Exil avaient adressé un Mémoire aux Chefs de Gouvernements et aux Ministres des Affaires Etrangères des pays participant à la Conférence de Sécurité européenne une, qui devait commencer ses travaux à Helsinki. Dans ce Mémoire, les Roumains réfugiés en Occident exprimaient leurs objections quant à l'opportunité de cette conférence et aux dangers qu'elle impliquait pour l'Europe et pour le Monde en général. Nous citons:

"L'Union Soviétique pousse son projet d'une Conférence de Sécurité européenne dont elle attend des avantages considérables. Les plus importants sont:

— Sanctionner le présent statu-quo territorial euro-

péen, signé par tous les pays européens et par les Etats Unis;

— Consolider donc sa domination sur les pays de l'Est européen et institutionnaliser la "doctrine Breznev";

— S'assurer une stabilité sur le flanc européen dans le cas d'un conflit possible, plus ou moins ouvert, dans l'Extrême Orient;

— Eliminer les Etats Unis de la défense de l'Europe, leur présence constituant un obstacle important aux immuables plans d'expansion russes;

— Renforcer, assainir et développer l'économie soviétique grâce aux capitaux et à la technologie de l'Occident, à fin de constituer une meilleure base logistique pour ses futures entreprises contre ce même Occident".

Passant outre les objections et les inquiétudes exprimées par tant d'hommes politiques, militaires, et ignorant nos modestes mais anxieux avertissements, les Gouvernements européens et le Gouvernement américain, cédant une fois de plus aux pressions soviétiques, ont accepté de participer à la Conférence de Helsinki et, le premier août 1975, ont signé l'Acte Final de la Conférence de Sécurité européenne.

Ce document, malgré son ampleur, sa complexité et ces louables principes et désirs exprimés, ne peut dissimuler le fait que Helsinki fut un nouveau Yalta, une nouvelle capitulation, acceptée par l'Occident. Il constitue un grand triomphe pour la diplomatie soviétique. Les principaux objectifs qu'elle avait poursuivis depuis la fin de la Seconde Guerre Mondiale, ont été atteints. En effet:

1) Le statu-quo territorial européen, consenti par les Armées occidentales et les Armées soviétiques momentanément et pour des raisons stratégiques, a été reconnu à Helsinki comme une réalité de droit international. Le Rideau de Fer n'est plus une ligne d'arrêt (provisoirement acceptée par les Alliés comme une ligne de rencontre), mais une ligne de départ pour des nouvelles avances vers l'Europe occidentale.

2) La "doctrine Breznev" permet maintenant, après Helsinki, aux troupes soviétiques d'opérer à leur aise dans les pays de l'Europe de l'Est, d'étouffer toute aspiration d'émancipation des peuples subjugués. Par l'Acte Final de Helsinki les Puissances occidentales ont renoncé au droit et ont abandonné les obligations contractées par la Carte des Nations Unies et par les Traités conclus à la fin de Seconde Guerre Mondiale. On parle qu'il y a un accord secret qui prévoit la réexamination de ce problème après un laps de temps. Quand? Si c'est vrai!

3) L'Acte Final de Helsinki prive les Puissances occidentales même d'un droit de regard sur ce qui se passe, ou qui pourrait se passer, dans les pays de l'Est, garantissant ainsi, sans aucune contrepartie aux Soviétiques le flanc européen dans l'hypothèse d'un conflit dans l'Extrême Orient.

4) Parallèlement aux négociations SALT I, à Helsinki on a décidé d'aborder la question de la réduction des troupes qui se confrontent en Europe. Or la réduction qui pour les troupes américaines signifie le retrait de l'autre côté de l'Atlantique, et pour les troupes soviétiques le retrait derrière une ligne déterminée d'où leurs forces motorisées peuvent récupérer vite les distances perdues.

5) C'est dans cette atmosphère d'attitude et de danger, nous Roumains, d'une Roumanie crucifiée, qui avons survécu grâce à nos héros et martyrs, rendons un hommage pieux au jeune Français Alain ESCOFFIER, qui a accompli son devoir suprême pour que la France ressuscite!

par l'Acte de Helsinki, que les Soviétiques ont réussi à obtenir des Etats Unis et des autres pays occidentaux de forts crédits à long terme, des millions de tonnes de céréales, du matériel roulant et d'autres produits industriels et de la technologie qui leur permet de redresser leur économie endémiquement chancelante et de renforcer sa puissance militaire.

Un coup d'oeil sur une carte géopolitique du Monde actuel suffit pour nous montrer les progrès réalisés depuis Helsinki par l'entreprise internationale communiste, et le recul correspondat sur tous les terrains — ordre intérieur, situation diplomatique, territoriale, militaire, etc. — de la civilisation occidentale.

- La menace communiste s'est étendue dans l'Extrême Orient : Corée du Sud, Thaïlande, Philippines, etc.
- La puissance militaire du Pacte de Varsovie est en progression alarmante.
- Les parties communistes de l'Europe occidentale et particulièrement ceux de l'Italie, de la France et de l'Espagne, ont connu depuis l'Acte Final de la Conférence de Helsinki, un développement spectaculaire, menaçant de conquérir le pouvoir par la voie "démocratique". L'eurocommunisme n'est qu'une formule d'anesthésie inventée par Moscou pour leur faciliter cette tâche.
- La croissance de la flotte soviétique dans la Méditerranée, présente un danger énorme pour le flanc sud du Pacte de l'Atlantique.
- La croissance de la puissance navale soviétique et sa présence dans tous les Océans.
- La pénétration soviétique-directement et indirectement-dans l'Afrique Centrale.

oOo

Le 15 juin les signataires de l'Acte Final se réuniront à Belgrade pour examiner les résultats de l'application de ce document et pour lui apporter certaines améliorations. Dans les derrières années, et particulièrement depuis l'installation du Président Carter, les cercles politiques et l'opinion publique intellectuelle de l'Occident, montrent un intérêt croissant pour les conditions qui appliquent l'Union Soviétique et les autres pays de son orbite, aux "droits de l'homme". Dans les masses des réfugiés des pays de l'Est, l'attitude du Président Carter dans ce problème a produit un grand allègement et satisfaction. Espérons que les autres Chefs de Etat appuieront ce noble effort. En ce qui nous concerne, nous les réfugiés de ces pays, nous considérons que les représentants occidentaux ont commis à Helsinki une grave erreur de limiter le concept de "droit de l'Homme, au droit de l'homme comme individu. Les droits de l'homme sont intimement liés aux droits des nations. La Nation est l'ambiance naturelle où l'homme vit et se développe. Si on réclame le respect des droits de l'individu, à plus forte raison il faut réclamer le respect des droits des Nations. On ne peut pas imaginer d'hommes libres dans une Nation esclave. Si une Nation tombe sous l'emprise d'une puissance impérialiste, alors tous les membres de cette nation souffriront les conséquences, la perte des de leurs droits individuels, de leurs "droits de l'homme".

La Nation Roumaine, comme les autres pays de l'Europe de l'Est, dites satellites, est soumise permanentement à une dépendance totale par l'Union Soviétique et les Gouvernements des ces pays n'ont été jamais ni élus, ni agréés ni acceptés par les populations respectives. Entre celles-ci et les Gouvernements il y a une rupture irrémédiable. Les représentants des ces Gouvernements qui participent à côté des représentants des Nations libres à la Conférence de Belgrade, représentent

seulement les régimes imposés par les troupes d'occupation soviétiques dans la dernière phase de la Seconde Guerre Mondiale.

Nous pensons que dans la Conférence de Belgrade il faut aller à l'origine du mal. Il faut corriger les graves erreurs de Helsinki. Avant de parler des droits de l'homme il faut examiner la situation politique et juridique des pays de l'Est. Les habitants de ces pays peuvent-ils choisir librement les dirigeants, les Gouvernements? Nous considérons que ce droit est le plus important droit de l'homme moderne, plus important que d'écrire une poésie nonconformiste, par exemple. Nous le savons très bien que les "représentants" des pays de l'orbite soviétique protestèrent en chœur contre le débat public de ce thème, parcequ'ils ne représentent pas leurs peuples, mais le Grand Patron, l'Union Soviétique.

Dans notre Mémorandum de 1972, nous disions que : "Il y a cependant une réalité socio-politique dont on doit toujours tenir compte : à la Conférence de Sécurité européenne les Gouvernements des pays communistes ne peuvent représenter que leurs Etats respectifs et non pas les Peuples, dont la voix est étouffée depuis plus d'un quart de siècle. OR, L'HISTOIRE NOUS ENSEIGNE QUE CE NE SONT PAS LES ETATS OU LES GOUVERNEMENTS. INSTITUTIONS JURIDIQUES, TEMPORAIRES ET CHANGEANTS, QUI TRACENT SON COURS, MAIS LA SEULE REALITE PERMANENTE : LES PEUPLES! "Qui représentera à Belgrade plus de cent ce forum le tiers des européens. Une conférence de Sécurité européenne est l'affaire de tous les Européens et le premier point qu'elle devait inscrire sur l'ordre de jour doit être l'abolition des accords iniques et abérants de Yalta, qui mettent toujours en danger la sécurité et la tranquillité européenne. Si les Etats de l'orbite communiste ne peuvent pas envoyer des représentants valables de leurs peuples, ou peut-on trouver des interlocuteurs légitimes? C'est seulement dans les masses des réfugiés originaires de ces pays qui réunissent les conditions indispensables de représentation pour assurer à cette Conférence l'intégralité européenne. Les Gouvernements actuels des pays de l'Est peuvent envoyer des représentants pour donner un caractère officiel, mais pas représentatif des nations. Seulement dans ces conditions toute l'Europe sera présente dans cette Conférence, et seulement ainsi une vraie paix et la tranquillité pourraient s'installer en Europe et peut être dans le Monde.

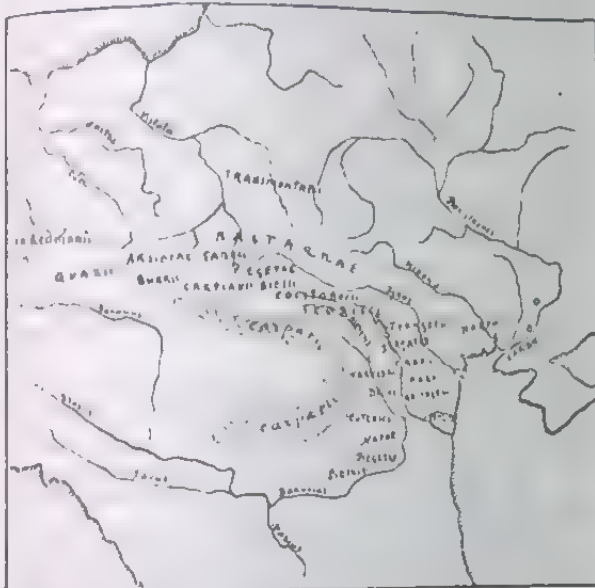

LA GRANDE THRACE

Chapitre IV

par Prof. Alex. BOLDUR

LA TOPONYMIE DES REGIONS GALICIENNE, VOLHYNIENNE, PODOLIENNE ET PRUTHO-DNIESTRIENNE

Dans ces régions, on ne peut pas parler d'une seule population, la population thrace. Dans l'histoire des premiers temps, le territoire galicien-volhynien, podolien et prutho-dniestrien a été comme un corridor pour le passage des différentes populations ethniques qui migraient.

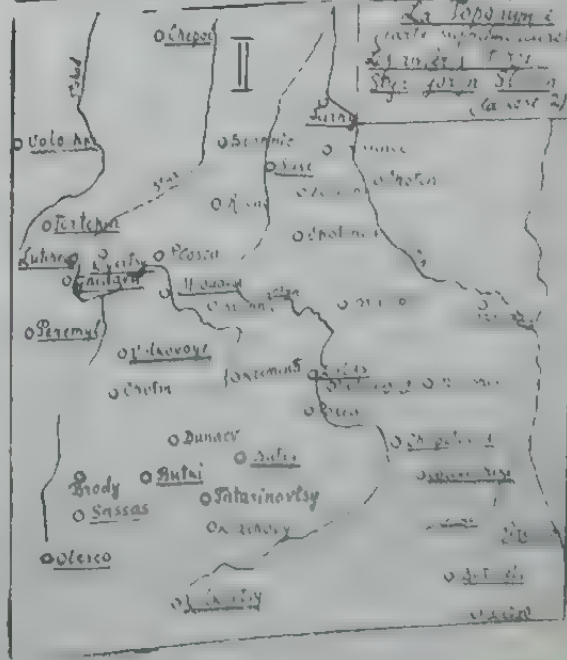
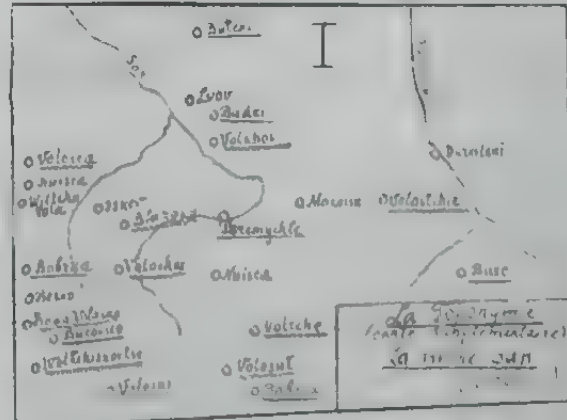
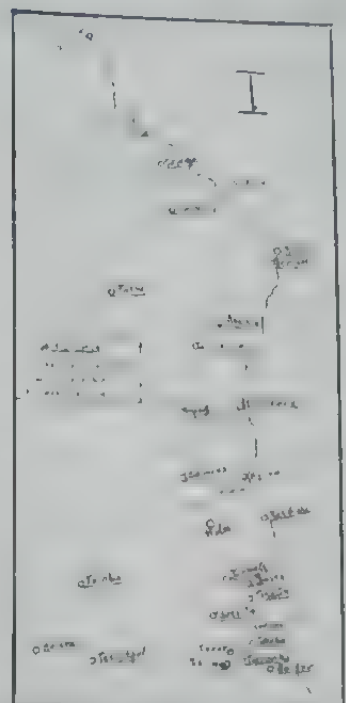
Quand on affirme que ces régions étaient peuplées par les Thraces, on doit comprendre que les Thraces y formaient la population majoritaire, établie dans ses sites.

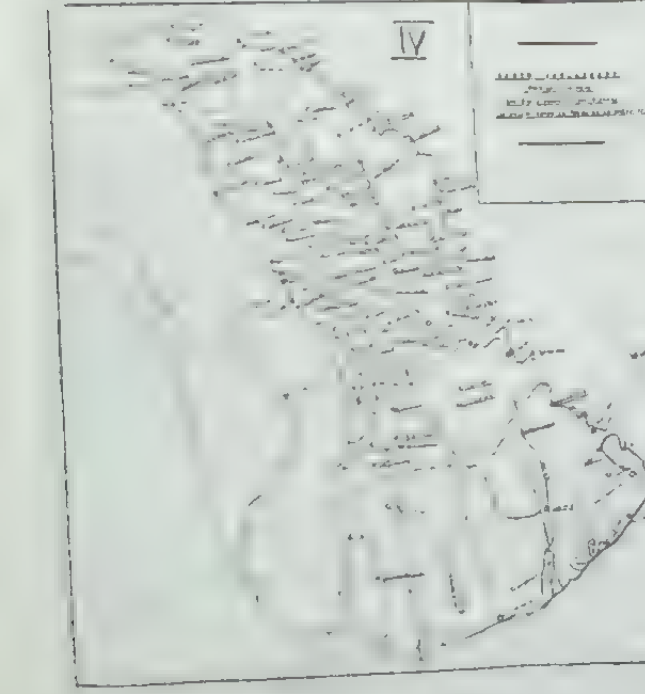
Mais il y avait aussi des infiltrations : les peuples baltiques au sud du Pripeth et les Thraces au nord du Pripeth. Ci-joint quelques cartes géographiques que nous ajoutons à notre texte pour servir de guide topographique. Etant très schématiques, ces cartes ne donnent pas les distances précises entre les différentes localités.

Nous avons divisé le territoire galicien-volhynien, podolien et pruthien-dniestrien en quatre zones, tenant compte des rivières autour desquelles on trouve les localités, à savoir : 1) la zone de l'ouest — le Boug de l'ouest et la rivière San, 2) la zone intermédiaire entre l'ouest et l'est — les rivières Styr, Stohod, Goryn et Slutch, et 3) la zone de l'est — les rivières Toterov et le Boug sudique, et 4) la zone sudique l'espace entre le Dniestr et le Pruth jusqu'à leurs embouchures. C'est également l'ordre de notre exposé.

Dans chacune de ces quatre zones, on trouve des localités, dont les dénominations sont thraces et viennent de la préhistoire ou des premiers temps de l'histoire. Elles sont soulignées d'une manière simple. Les localités dont les dénominations sont d'origine celtique peuvent être facilement reconnues parce que leur radical est *volos* ou *volu* et parce qu'elles sont soulignées d'une manière dentellée.

Une série de localités dont les dénominations ont le

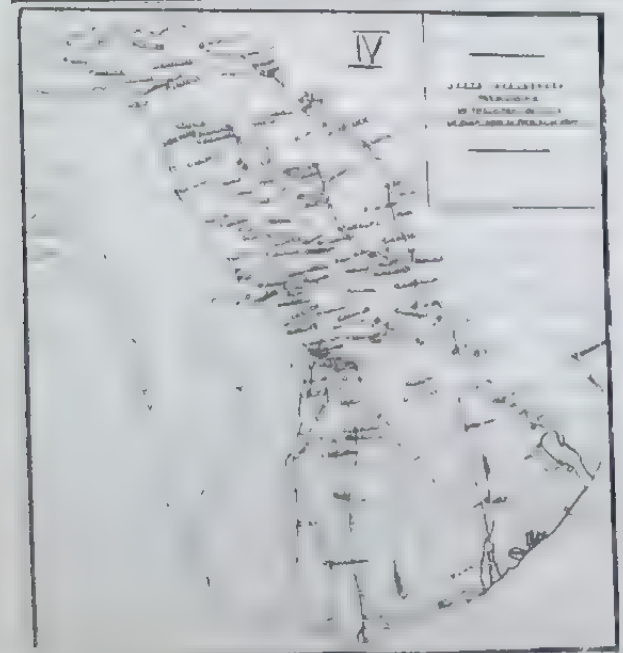
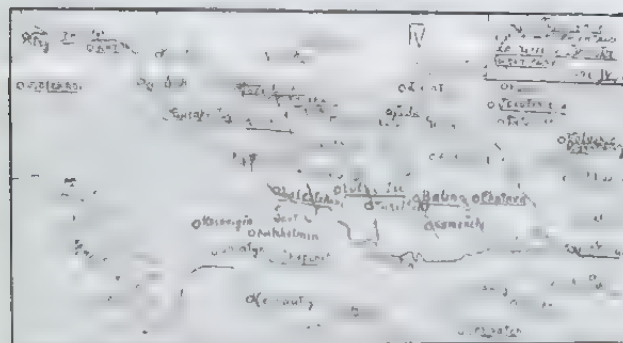
teni, Balmar, Turilte, Sepenit, Beseni, Trebesovti, Beseni, Beseni, Bezina, Busna, Buzauti, Carpaci Carpesti Carpineni, Zalucea, Zaluciani, Boroseanca, Boroseni, Boronea, Borogani, Borsa, Cosouti, Cozesti, Cozmeni (deux fois), Costuleni, Costesti, Drochia, Baxani, Malaesti, Malovata, Malocci, Malesti, Butesti, Budei, Buda, Budesti (deux fois), Budachi, Granovti, Roscov (gué), Rasciiti, Bezeni, Beseni, Bezina, Rezelia (deux fois), Rezeni, Rezina, Bocani, Bogani, Bocsa, Bogzesti, Bycovet, Boeseni, Boghicieni, Bucaceviti, Buchovca, Sarata (trois fois), Sarateni, Saratica (deux fois), Saria (deux fois), Ribnita, Dereneu, Mitoc (deux fois), Peresecen, Boziani, Bozieni, 95 localités en tout.

Explications:

Premièrement, il faut souligner les toponymes ayant la terminaison spécifique thrace *dava* — Vidava, Liadava, Sadava (Satava), Olceadaev (deux fois) Olcea deva, par métathèse *daev*.

La principale ville de la région — en dehors de Kamenet et Bacota — est *Terebovl*.

Le nom dérive de l'indoeuropéen *ter*, Le sens est expliqué dans le paragraphe traitant de la I-ère zone (Terespol). Le second composant — *boul* — dérive du mot thrace *bonon* — chaumière, petite maison (bonon, VI. Georgiev, p. 119). La forme actuelle avec la désinence *vi* témoigne de l'influence russe (Comparer la désinence du nom de la ville Lubomel, Lubomi, Pereislavl, probablement à l'origine Pereiaslav). Terebonon aurait le sens de "maison solide", implicitement une installation fixe, solide, puissante. Très intéressant le fait que dans les fouilles entreprises sur le territoire de cette ville, on a trouvé des objets de céramique peinte, tellement caractéristique pour la culture matérielle du néolithique Cucuteni-Aruid-Tripolie.

téristique pour la culture matérielle du néolithique Cucuteni-Aruid-Tripolie.

Une autre station néolithique se trouve à Sepenit (la même culture).

Les toponymes *Turille* et *Turov* partent du radical thrace *tur*, existant dans les mots *Turezia*, *Turisca*, etc. (V. Pârvan, pp. 231, 236).

Les localités dont les noms ont comme point de départ le radical *carpi* — nom de la tribu bien connue qui revient dans les mots *Carpathes*, *Carpaci*, *Carpineni* et *Carpesti* ont été identifiées par T. Braun avec *Zargidana*, *Tamasidava* et *Piroboridava* (16).

Toutes ces localisations sont fondées sur des arguments assez superficiels; la localisation *Piroboridava* est erronée. Les archéologues roumains cherchent à éluder ce problème. Par deux de ses ouvrages, Radu Vulpe identifie *Piroboridava* avec *Poiana* (V. Pârvan), située à l'est de Sereth, où on voit une importante citadelle. L'affirmation de Ptolémée selon laquelle *Piroboridava* se trouve à l'intérieur du pays doit être interprétée dans le sens que cette localité se trouvait à une certaine distance du Danube (17).

N. Gostar (18) localise cette *Piroboridava* à *Barbosi*, où un camp s'est superposé sur une citadelle dacique.

A. A. Bolsacov-Ghimpu nous propose pour *Piroboridava* la localité *Cartal* (entre le Pruth et le Dniestr) (19).

Les Carpes ont eu une grande expansion. On peut s'en faire une idée si on tient compte du fait qu'on les trouve en Panonie — où ils ont été colonisés (Pârvan, p. 278) — mais aussi à la Mer Egée (id. p. 234). Ce qui surprend c'est que leur expansion est dirigée non seulement de l'Ouest vers le Sud, mais également vers l'Est. Sur le cours supérieur de la rivière *Vorsola*, affluent du côté gauche du Dniepr, se trouve "*Carpove Gorodisce*" c'est-à-dire la cité des Carpes (20). Au nord de cette cité, il y a la rivière *Pruth* et le *Reuth*, affluents de Seime et aux sources du *Reuth* sont situés deux villages: le "*Reutet supérieur*" et le "*Reutet inférieur*".

Ce n'est pas le cas de donner des détails et de faire des commentaires sur la précieuse monographie de Gh. Bichir sur la culture carpienne (21). Nous allons souligner en quelques mots seulement notre opinion concernant les problèmes exposés dans cet ouvrage:

- 1) Les Carpes ont donné leur nom aux Carpathes et pas inversement, ainsi que le croyait W. Tomaschek.
- 2) Les Carpodaces sont les Carpes qui habitaient en Dacie (N. Kahrstedt, affirmation juste).
- 3) Les Carpes ne représentent pas une tribu dacique, mais une tribu distincte.
- 4) Les Kallipides ne sont pas Thraces *Rp* ne pouvait pas dériver du radical *lip*. Les Kallipides sont des Scythes hellénisés.
- 5) La station des Carpes à *Poienesti* et aux alentours doit être considérée comme une installation permanente.

(16) T. Braun, *Raziskania v oblasti goto-slavianskij oboznenij* (Recherches dans le domaine des rapports gotho-slaves), I-er v., St. Petersburg, 1899, p. 206. V. la monographie de Gh. Bichir, *La culture carpienne*, 1973.

(17) Radu Vulpe, *Piroboridava*, Bucarest, 1931, p. 16-34; du même auteur, *Piroboridava, la station protohistorique et dacoroumaine de Poiana, dans la Moldavie inférieure*, la "Revue archéologique", XXXIV, 2, 1931, p. 237-257.

(18) N. Gostar, *Alibabix*, dans "Latomus", XXVI, 1967, p. 987-995.

(19) A. A. Bolsacov-Ghimpu, *Localisation de sites des époques romaine et byzantine dans la zone dite Bus-Danuba*, dans "La revue d'Etudes sud-est européennes", 1973, Nr. 3, p. 551-557.

(20) Voir la carte géographique annexée à l'étude de V. E. Sirovickovski, *Puti i uslovja Snosnij među Moscovi i Krimom V naričju XVI — go veka* (Les chemins et les conditions des rapports entre Moscou et la Crimée, au début du XVI-e siècle) dans "Izvestia de l'Académie de Science de l'Union Soviétique", la classe des sciences sociales, 1932, p. 230-231.

(21) Gh. Bichir, *La culture carpienne*, Bucarest, 1973.

le, d'où ils faisaient des incursions dans toutes les directions.

Nous signalons également une erreur évidente: l'auteur croit que les *Tyragètes* mentionnés par Strabon (II, 5, 12, 30; VII, 3, 17), sont une tribu locale (22). Les *Tyragètes*, sous un autre nom — les *Tivertes* des chroniques russes — ont peuplé, d'une majorité écrasante, la région galicienne-volhynienne, possédant un pays tout entier, connu sous le nom de *Cerven* (Tcherven), dont nous avons parlé dans un autre chapitre de cet ouvrage.

Selon Ptolémée (II, 5, 15), *Clepidava* se trouvait sur la rive gauche du Dniestr supérieur. L'identification de *Clepidava* avec le village *Studenita*, sur le Dniestr, en Podolie, ainsi que l'affirme T. Braun, nous paraît une chose vraisemblable (23).

Tout près du Dniestr, au nord, il y a la ville *Stryl*, ayant un radical indoeuropéen *aru*; "*aru*" signifie couler; le même radical apparaît dans le nom de la rivière *Stry*.

Mucarov dérive, également, de la langue thrace. Cette localité est située au nord de la villa *Usita Veche*. En thrace, on trouve le radical *muca*, qui signifie famille, ville nation. Et il y a beaucoup de mots encore qui dérivent du même radical, exemples: *Muca-scros*, *Muca-ventes*, *Muca-por*, etc. (VI. Georgiev, p. 121). Entre la lettre *a* du radical et le suffixe russe *ov*, la consonne *r* s'est superposée pour la liaison (24).

Sur le cours du Dniestr, on trouve les localités *Rezeni* (25), *Rezina* (dans la région *Volostea-Ungheni*) et pas loin de *Rezeni*; plus au nord, il y a une autre localité présentant le même radical *Rezelia* (deux fois). Nous avons déjà vu qu'en Podolie, au nord de *Zvenigorod* (III-e zone), il y a *Rizino*. C'est la même racine.

Nous pouvons affirmer, sans aucun doute, que l'origine de ces toponymes est thrace. En langue thrace, *ris* signifie roi et le nom d'un roi légendaire thrace a été *Rizos* (26).

Sur le cours de la rivière *Strymon* qui se trouve au sud des Balkans, habitaient les Thraces "*strymoniens*", conduits par le roi *Risos* qui a été réellement vénéré (W. Tomaschek, II, p. 53). Son règne a commencé, probablement, à l'époque, au moment où les Thraces habitaient la Podolie et la région pruthodniestrienne, vu les noms des localités *Rizino*, en Podolie, *Rezina*, *Rezeni*, etc., entre le Pruth et le Dniestr, dénominations qui ne peuvent être que les répliques du nom de ce roi.

C'est tout naturel d'admettre que la localité qui se trouve en face de *Resina*, de l'autre côté du Dniestr ancienne, A présent, elle porte un nom modernisé, russe — *Ribnita*, ayant un radical dérivé de "*riba*" — poisson. L'ancien toponyme n'avait de commun avec le poisson. Probablement que l'élément initial a été l'anthroponyme thrace *Rebo*, d'où en latin, le dérivé *Rachueutus* et en grec *Riboulas* (apparu en 331 a.n.d. (I. Russu, p. 117). On ne connaît pas l'ancienne forme du mot.

Au nord de *Kamenet*, on trouve la localité *Balin*, nom qui est proche des mots thraces *Ballion*, *Balyos*, des mots

(22) Gh. Bichir, *Ouvre citée*, p. 157, note 423.

(23) T. Braun, *Ouvre citée*, pp. 207, 208.

(24) V. Pârvan identifie les sites des Carpes habitant à l'est de la V. Pârvan, *Ouvre citée*, 1920, montrant que Ptolémée les situe aux environs de la rivière *Iernaeus* (III, 10, 8).

(25) W. Tomaschek (II, 2, p. 74) considère que l'*Tamasidava* se trouvait dans la région de *Bârlad*.

(26) Le radical *Muca* a été très fréquent au sud des Balkans; dans la collection des inscriptions de *Kalanka*, nous trouvons une multitude de noms dont l'un des composants est ce radical. Apud Alexandre Philippide, *L'origine des Roumains*, Jassy, 1923, I et volume, p. 26-27.

(27) Atlas linguistique moldave, Chisinau, 1963, p. 20 et 47.

(28) D. Detschow, *Charakteristik der Thrakische Sprache*, Sofia, 1952, p. 389-394.

(29) D. Detschow, *Charakteristik der thrakische Sprache*, Sofia, 1952, p. 77.

phrygiens *bellon*, *bolyn* — à l'origine l'indoeuropéen *bel* — puisant (I. Russu, p. 92). On connaît beaucoup d'autres toponymes partant du même radical, à savoir: *Baloret* (district de Hotin), qu'on rencontre deux fois, *Balascati* (district de Soroca), *Balasinesti* et *Balana* (Balti), *Balanesti*, *Balciany*, *Balciani* *Baltun* (district de Chisinau), *Balmaz* (district de Tighina) (28).

De même que dans les autres zones, entre le Pruth et le Dniestr, nous rencontrons beaucoup de toponymes, ayant le radical *bud* ou *but*: *Buda* (district de Chisinau), *Budai* (district d'Orhei), *Budai* (district de Chisinau), *Butesti* (district de Balti), *Budent* (district de Chisinau), *Budachi* (sur le littoral de la Mer Noire).

Le radical *mal* qu'on rencontre dans *Malcenau de Dacie* peut être trouvé aussi dans le nom des localités suivantes: *Malaesti* (Balti), *Malesti* (Chisinau), *Malcenau* (Chisinau), *Malcenau* (Orhei). Sur le cours du Boug occidental ces toponymes trouvent leur correspondant en *Malcov*.

Le radical *boc* (*bog* de *Costoboci* et de *Saboci* présente la forme pure dans *Boc-seni* (Chisinau) (29), *Bocsi* (Balti) et une forme modifiée, ainsi que j'ai déjà mentionné, dans *Bycovet* (district de Chisinau), *Bucovna* (district d'Orhei), *Bycoza* (Cetatea-Alba), *Bogzesti* et *Boc-seni* (Orhei), *Bogani* (Balti), *Boghiceni* (Chisinau).

Deux villages portent le nom de *Mitoc*; l'un d'eux se trouve dans le district d'Orhei, dans les parages de cette ville, l'autre dans le district de Chisinau.

Ce toponyme dérive du thrace *mytacos*; la même forme du mot peut être rencontrée dans la langue phrygienne (30). Sur la rive occidentale du Pruth, sur son cours supérieur, on trouve un village qui porte le même nom — *Mitoc*. Cette localité est un très ancien site. Beaucoup d'objets de l'époque paléolithique ont été trouvés dans les fouilles. D'une époque plus avancée — de la seconde moitié du III-e siècle et du siècle suivant datent les tombeaux sarmatiques qu'on y a trouvés.

Dans le district de Soroca, on peut citer le village *Baxani*. *Baxan* est un mot persan qui signifie outre, ampoule et soufflet (l'instrument à souffler, à donner du vent) (31). Etant un mot tellement vieux, on peut supposer son origine thrace.

Près de Hotin, on rencontre un village qui s'appelle *Buzauti* avec le radical *buz*, dont nous avons déjà parlé. De cette catégorie de noms, nous citons encore *Borzani* ou *boz* apparaît comme la transformation du radical *buz*.

Le toponyme *Vendiceani* contient le radical *vend* qui ne devrait pas être confondu avec *renedi*. En même temps, ainsi que nous allons voir plus loin, le nom de la région autonome *Cerven* (Tcherven) est *Fernend* ou *Fervend*. Or, le radical *vend* reproduit exactement la première partie du mot *Vendiceani*. Par conséquent, *Vendiceani* fait partie des localités dont les noms sont d'origine thrace.

Quelques-uns des villages ont un nom dont le radical est *bor*, tellement caractéristique pour la langue thrace et qu'on rencontre dans les toponymes: *Boronea*, *Bor-*

(28) Quant au caractère thrace du mot *Balor* voir également: I. Russu, *Les Thraces et l'Indoeuropéen*, Bucarest, 1913, p. 121 qui considère que "*balor*" dérive de "*bal*" — l'un des noms d'un compresseur. B. P. Harnack, *Les Thraces*, I et II, Paris, 1902, I et II, p. 100 et 101. I. Russu, *Les Thraces*, I et II, Paris, 1913, I et II, p. 100 et 101. I. Russu, *Les Thraces*, I et II, Paris, 1913, I et II, p. 100 et 101.

(29) Atlas linguistique moldave, Chisinau, 1963, p. 20 et 47.

(30) Les Thraces, la langue thrace et la langue phrygienne, voir également: I. Russu, *Les Thraces*, I et II, Paris, 1913, I et II, p. 100 et 101.

(31) Voir également: I. Russu, *Les Thraces*, I et II, Paris, 1913, I et II, p. 100 et 101.

(32) Histoire de la Roumanie, I et II, Bucarest, 1960, pp. 9, 13, 18, 20, etc.

rosiani. *Bodosianca*, dans le district de Balti, *Borogani* (le district de Tighina).

En longeant le Dniestr, sur son cours inférieur, nous trouvons *Rascanti*, se formant du radical thrace *rasc*, *rasc* (*Rascuporis*, *Rescuporis*). Nous trouvons la même racine dans *Vad-Rascov*, toujours sur le Dniestr (I. Russu, p. 117).

De même que dans le III-e zone, on y trouve un village dont le nom est construit avec le radical *gran* — *Granovti* (district de Balti).

Certes, le nom du village *Terebno* (Balti) derive, ainsi que nous l'avons déjà dit, de la langue des Thraces, l'indoeuropéen *ter* — "fort", "puissant" (I. Russu, p. 125).

Le toponyme *Trebosouti* (le district de Hotin) est d'un grand intérêt. Sans doute, le radical *y* est *bes*, auquel s'ajoute le préfixe *tre* (de *ter*), le suffixe russe *ov* et la désinence *ti*. Par cela même, nous avons la confirmation de la présence dans ces lieux des Thraces *Biessis* qu'on ajoute aux noms *Beseni*, *Bezeni* (dans le district de Soroca), *Bezina* (le district d'Orhei).

On rencontre dans cette zone deux toponymes avec le radical *coz* (I. Russu, p. 100). *Cozesti* et *Cozmeni*, deux fois, dans le district de Balti. Et aussi trois noms construits avec le radical *cos* (I. Russu, p. 99): *Costesti*, *Cosuleni* (le district de Chisinau) et *Coscut*.

Dereneu, le nom d'un village du district d'Orhei, derive de l'indoeuropéen *der*, ce qui veut dire "fendre", "crever" (I. Russu, p. 102).

Drochia, la dénomination du village situé sur la rivière Cubolta, affluent du Reuth, est un vieux mot. On suppose que ce mot représente la forme changée du nom *Drecon*, rivière de la Dacie occidentale (I. Russu, p. 105).

Les traces d'une branche gétique, *Sargatae*, ainsi que le montre Ptolémée, sont en abondance dans toute la région s'étendant entre le Pruth et le Dniestr. C'est ainsi que dans le district de Balti, il y a un village qui s'appelle *Sarata*. Deux autres villages (dans les districts de Cetatea Alba et de Tighina) portent le même nom. On rencontre également le village *Sarateni* (ou *Saratiani*), dans le district d'Orhei et un autre qui s'appelle *Saratica*, toponyme qui se répète deux fois (district de Tighina). Dans le district de Cetatea-Alba, très près de la lagune ayant le même nom, on trouve un site appelé *Saria*, construit avec le même radical *sar*.

Quand aux toponymes ayant le radical *sar*, on doit citer les racines géto-mésique *sara* et *sarna* (W. Tomaschek II, 2, p. 79; V. Pârvan, p. 246).

Nous demandons si par hasard les noms construits avec le radical *sar* ne sont pas d'origine sarmate.

Mais... très près de la lagune du Dniestr, on ne trouve pas *Sarmis*, mais *Saria*. Dans la région Orhei, on ne rencontre pas *Sarmateni*, ainsi qu'on s'attendrait en cherchant les Sarmates, mais *Sarateni*. Dans d'autres régions encore, nous trouvons des toponymes *Sarata* et jamais *Sarmata*.

Tous ces toponymes ayant le radical *sar* appartiennent aux peuplades gétiques.

Mais la question qui se pose est si par hasard les toponymes *Sarata*, *Sarateni*, *Saratica* proviennent du mot roumain "sare" — sel, tenant compte du fait que, dans la langue sanscrite, ce mot a une forme presque identique — "sara" (33). Nous ne croyons pas que ce soit possible: d'abord ce nom *Sarata* est le nom des rivières à eau douce, ensuite, les plus grands lacs de la région qui est connue sous le nom de "la steppe du Bougeac" sont égale-

ment à eau douce: les lacs Kahul, Kartal, Ialpuh, Kogurlui, Katlabuh (34).

Parmi les lacs à eau salée du Bougeac, le plus grand s'appelle *Sasik*. Les autres lacs à eau salée sont très petits et se trouvent sur le littoral de la Mer Noire. Par conséquent, les lacs salés ne constituent pas une caractéristique de cette région. On rencontre deux fois la dénomination *Sarata* dans une région qui n'appartient pas à la steppe, dans le district de Balti. On trouve également un toponyme *Sarateni* dans le district d'Orhei. Mais c'est justement le district, dont la plus grande partie du territoire est couverte par des forêts. Le district d'Orhei est fameux pour ses hautes futaies.

Ainsi que nous l'avons déjà remarqué, des toponymes semblables existent également dans les autres zones: *Sarny* (II-e zone), *Sarnaki* (I-ère zone) qui se trouvent dans la région boisée, loin de la steppe.

Les villages *Zaluca* (district de Hotin) et *Zaluciany*, sur le Dniestr, dans le district de Soroca, témoignent de la présence des peuplades Ouliches-Tivertses dans cette région.

On y trouve quelques toponymes construits avec le radical *bur*. Ce sont des noms thraces ou germaniques: *Burstyn*, *Burhubea*, *Bursuceni* (le district de Balti), *Burievca* (district de Tighina), *Burnas* (le littoral de la Mer Noire). Pour ces toponymes, voir les passages traitant de la première zone.

Fait intéressant: dans la quatrième zone, on trouve beaucoup de traces des *Koumanes*.

Ainsi les toponymes *Chisinau*, *Taxabiani* sur le Pruth, les dénominations terminées en *ui* — *Caracui*, *Calmatui*, *Cugurlui*.

Le nom de la ville de Tighina est également d'origine koumane. Sur le Dniestr, on trouve deux localités qui portent le nom *Atachi*. Un village dans le district d'Orhei s'appelle *Otachi* (35).

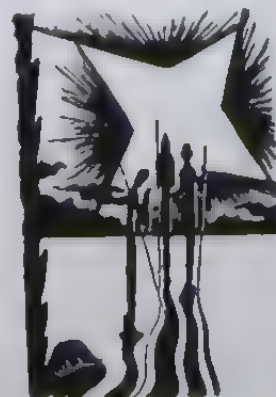
Selon l'opinion de T. Lehr-Splawinski, en Podolie et dans la région de l'Ukraine, entre 1500 et 1300, on peut parler de la culture *Comorovo* (le district de Stanislaw), qui appartient aux tribus thraces; leurs premiers sites se trouvaient des deux côtés des Carpathes et jusqu'à la Mer Noire (T. Lehr-Splawinski, *Oeuvre citée*, p. 102).

En identifiant les localités thraces des quatre zones, nous avons constaté que beaucoup de ces toponymes se répètent dans deux, dans trois et même dans toutes les quatre zones. En les comparant, nous avons établi des rapports entre les zones.

Ces rapports, ces liens témoignent du fait que tout l'espace que nous venons d'examiner se présente comme une unité ethnique, comme une totalité ethnographique représentée par les Thraces.

(34) M. V. Lascov, *Besaravia k Stoletin priscedenia*, Chisinau, 1912, p. 31.

(35) Gese Kunn, *Codex Cumanicus*, Budapest, 1880, p. 91, 124, 262; Introduction, p. XXX, *Otachi* signifie ile.

(32) *Atlas linguistique moldave*, p. 20.

(33) Marin Barbulescu-Dacu, *L'origine daco-thrace de la langue roumaine*, Bucarest, 1936, p. 189.

PETRU CEI NOI VENITI IN RANDURILE LEGIUNEI

de George BICNITIU

seamnă de noi legionari sau viitori legionari iau parte în acest an, alături de cel vechi, la marea sărbătoare a Gărzii de Fier. Pentru ei, care, n-au cunoscut epoca prigoanelor sângeroase și umbrința permanentă a celor mai în vârstă, acest eveniment ar putea fi privit cu o oarecare răceală. "O sărbătoare a Mișcării, ca atâtea altele!" — ar putea gândi fiecare.

Și totuși nu-i așa! Mai ales pentru ei ce-și pun speranța în doctrina legionară și vor să se împlinească prin ea. Pentru cei vechi, Semi-Centenarul Mișcării reprezintă încoronarea unui efort uriaș — a unui lanț de jertfe și realizări — afirmarea unui destin aprig, tragic, dar plin de bucurii lăuntrice — statornicia unui adevăr pe care l-au servit și l-au purtat peste timp și rele...

Cu toate suferințele și înfrângerile, bilanțul lor este pozitiv:

— Au dus la limanul celor 50 de ani esența transfigurativă a neamului, cristalizată în doctrina spiritualistă a Mișcării.

— Au păstrat neatinsă linia de conduită a unui nou concept de trăire.

— Au adus și menținut în circuitul socio-politic internațional una din cele mai extraordinare ideologii a timpurilor moderne.

— Au salvat onoarea națiunii române prin constituirea Guvernului dela Viena, atunci când reprezentanții legali trădau armata și viitorul neamului.

— Au aprins fără ntrerupere candelă speranței în suferințele Românilor.

— Au rămas neclintiți pe baricadele înalțate ale luptei anti-comuniste.

Prin sacrificiile lor permanente au ridicat. Neamul din neputință și umilire. L-au dat un sens în istorie. Crescuți în duhul strămoșilor, au răspuns chemării pământului și-au servit fără preget aspirațiile poporului. N-au șovăit o clipă, pătrunși de justetea cauzei lor. În ciuda atător coaliții menite să-l distrugă și să stingă din spiritul neamului marea doctrină a lui Corneliu Zelea Codreanu, au rezistat la toate asupririle. Și de fiecare dată au renăscut mai mândri și mai dărzii, luând-o dela capăt cu aceeași ardore.

Așa au dus mai departe și mai sus credința lor! Au crezut într'un adevăr și-au continuat să lupte pentru el până la ultima suflare. Și continuă mereu, pe căile pribegiei și'n Tară, convinși că jertfa lor rămâne piatră de temelie pentru lumea ce va veni într-o zi.

Prin vâltoarea celor 50 de ani au fost port-stindardul unui nou legământ național și exemplul de început pentru cei ce-și iubesc Neamul. Pentru ei Semi-Centenarul Mișcării Legionare este simbolul unui trecut de suferință și glorie, prin care două generații de români au săpat în istorie calea mântuirii neamului.

Aceasta-i marea lor meri!

Pentru noi legionari, făruiți în această lungă pribegie, sărbătoarea la care iau parte însemnează și mai mult decât sărbătoarea marel lor răspunderi istorice. Dacă în această clipă cei vechi preamăresc o pagină trăită cei noi iauută o cale ce se deschile. Calea lor, plină de neliniște și marelle, în crezul legionar.

De-acum, sub ocrotirea acestui simbol și nutindu-se din seva binecuvântată a doctrinei legionare, vor fi apți să-și asume greul luptei, ca demni urmași ai înaintașilor. Greul luptei în muncă și sacrificii, pentru a putea înfrunta odată și greul răspunderii istorice.

În suflul acestei nelincetate trăiri legionare, unii au pregătit prezentul, NOILOR VENITI LE REVINE PREGĂTIREA VIITORULUI. Și numai respectând trecutul, simbolizat în acest Semi-Centenar, vor fi în stare să ducă și

să transmită mai departe normele și preceptele legionare în simplitatea și curătenia lor spirituală.

Existența omului și a generațiilor se îmbină peste voință și dorința momentului, pentru a purta o lădărie de îndătare spre misiunea ei. Nimeni nu știe când va veni clipa, dar fiecare poate contribui la împlinirea datoriei ce avem față de Neamul din care ne tragem și pentru care luptă și suferă Legiunea.

Generația căpitănească ne-a adus lumina doctrinei legionare pentru care s-au jertfit atâtea, clementând prin sacrificiul lor noua viziune a vieții pentru Neamul Românesc.

Generația actuală, prin truda aprigă și totală încredere în moștenirea spirituală primită, a purtat făcând aprins acum 50 de ani, în pofida tuturor ostracismelor și loviturilor primite.

Generația celor noi veniți, a acestor legionari ce-și croșeau acum calea nouă pe țăgășul aceluiași aspirații și-n crezul aceluiași ideal, va fi pe deplin generația care va împlini titlul și viitorul legionar. De aceea roșul lor e mare și răspunderea imensă.

Pentru ei, Semi-Centenarul Mișcării nu poate fi o simplă sărbătoare-aniversare, ci o clipă de deșinire și înțelegere lăuntrică a destinului lor. Ei trebuie să întărească marea misiune ce le revine, însușindu-și pe de-a-tregul calvarul și aspirațiile legionare.

Legionarul nu se împlinește decât prin această contopire în trăirea doctrinei omului nou, iar contopirea se realizează atunci când omul luptă cu elan, curaj și totală dăruire personală, și-și umple victoria și în prezent și în eternitate. Nu se întreacă nădădă în el pandes, atunci când dintr-o dată orientul ramane întinsat de o soartă înaltă de patibul. Misiunea lui e să meargă înainte, pe calea, la care de Capitan Nimic nu-l poate abate din drumul lui. De-aia la sfârșitul acestei epocii îl așteaptă bucuria marelui!

Poate că în planul divin al existenței noastre victoria va veni peste 10 sau 20 de ani. Ce importanță poate avea din moment ce credem în renașterea ei? Misiunea legionarului de azi nu e să lupte pentru a o vedea, ci pentru a o pregăti.

Noi veniți în rândurile noastre trebuie să înțelegem această poziție și să se confirme în omul nostru pentru de-a gândi și acționa. Nu li e de folos decât în crezul și credința în această luptă năsa pentru Neamul Românesc.

Și mai ales să nu uite că roșul lor e poate mult mai mare decât al nostru, pentru că vor fi cei care vor duce Neamul Românesc, prin lupte și sacrificii, către o nouă generație legionară de mâine!

demaste opiniei publice mondiale falsitatea pretențiilor ungurești și rușii asupra teritoriilor românești prin lămuriri și proteste adresate autorităților legale ale diverselor țări unde se produc asemenea agitații precum și prin publicarea în presa locală a adevărului istoric și național, care îndreptățește respingerea acestor pretenții.

Noi dela CARPAȚII am făcut și vom continua să facem ce putem, atâta timp cât alabele noastre mijloace ne-o vor permite. Am trimis cele trei numere din revistă tuturor Românilor din exil a căror adresă am cunoscut-o, revista și cele două broșuri, "Transilvania românească" (în limba română) și "Les Valaques" (în limba franceză), gratuit, tuturor legațiilor și consulațiilor străine din Madrid.

Nu avem pretenția că am rezolvat problema sau că am răspuns la toate întrebările. Nici că am adus date necunoscute de compatrioții noștri. Am încercat să punem la îndemâna compatrioților o sumă de date, cu care, să poată răspunde Ungurilor în discuțiile academice sau în cele neacademice. Dar, Dl. Untaru și Românii din Australia, de ce nu tradue în engleză și nu răspund aceste broșuri? Noi am dat libertate oricărui Român să reproducă ce vrea fără să ceară nici o aprobare.

În celace privește Basarabia și Bucovina, pregătim un studiu care va fi publicat în revistă în numerele următoare. La fel, paginile revistei noastre sunt la dispoziția tuturor compatrioților cunoscători mai bine decât noi a problemei Basarabiei și Bucovinei și cu această ocazie îi rugăm să ne trimită colaborarea. Dacă vor, bineînțeles.

T. P.

—Și acum, considerându-mă vizat, îmi permit să-i dau și eu un scurt răspuns Dl. Dr. Untaru.

Observ o mică contradicție în scrisoarea Dsale. E de acord cu punerea la punct sau mai bine zis cu încercarea de punere la punct a Ungurilor, care declară Transilvania ungurească. Dar, atunci când un Român, sau zis Român publică în revista lui un articol al unui prof ungur care declară Transilvania ungurească, fără o notă cel puțin de desolidarizare, Dl. Untaru nu e scandalizat. Nu crede Dl. Untaru că acest articol poate fi utilizat de propaganda ungurească? Și faptul că nici unul dintre colaboratorii din acel număr, nu a protestat nu i se pare condamnatibil? Atrăgând atenția asupra acestui fapt grav, am săvârșit o gresală? Am devenit un obiect de discordie?

Dl. Untaru cere o unire a tuturor Românilor, pentru o acțiune comună. Dar acțiunea se duce, în special pe calea scrisului. Poetilor li se zice, sau-dece n'am spune-o? — Iși zic ei înșiși, profetii. Dar, îl rugăm pe dl. Untaru să ne spună cu sinceritate câte din asemenea tuneți profetice a citit în ultimii zece ani? Cred că nu a citit, căci în acest caz ar fi fost și el scandalizat de poemele în care "profetul" ne spune că face "amour à la française", că face "pipi" sau ceva și mai brutal spus, sau că "Isus e... un șancru de aur".

Nu Dl. Untaru, acestea nu sunt "polemici personale". De mai bine de zece ani, poezia exilului a luat-o razna. Era necesară o reacțiune. Sunt convins că nu eu eram cel indicat să reacționez, dar dacă n'o face altul? E de acord Dl. Untaru că anumii

"filozofi" românii să compare Țara de la Dunăre, adică România, cu o pervertită sexuală?

În primul rând e vorba de o critică literară. A face o critică literară e ceva normal. Când cineva scrie, publică, știe că va fi criticat. Dacă scrie gogomăni și critica e ceva mai aspră, scriitorul nu are dreptul să facă apel la unirea tuturor exilaților. Unirea exilaților și cu o critică a unei opere literare, nu au nici în clin nici în manecă.

Și acum vine o chestie mai gravă: e vorba de terfelirea eroismului. Dl. Untaru, eu am fost pe front, voluntar. În prima linie, în unitatea mea, am avut un alt voluntar. Era soldat, fără un ochiu. Putea deci să stea liniștit acasă. Dar el a venit pe linia I-a. Și cerea să fie trimis în misiunile cele mai periculoase. La înapoierea dintr-o asemenea misiune periculoasă-o patrule în liniile inamice — rănit grav și adus pe brațe de ceilalți camarazi — a murit cu mâna în mâna mea. Cu mâna lui bătorită de țaran-ca și a tatălui meu — în mâna mea. Sunt lucruri care nu se pot uita. De aici ieșirea mea violentă. Și în acest domeniu - terfelirea eroismului - rămân întransigent. Voi isbucni exact la fel, ori de câte ori va fi cazul. Și aceasta cu regretul de a fi considerat de către Dl. Dr. Untaru — pe nedrept cred eu — un turburător al uniunii exilului românesc.

N. S. G.

● Citim cifrele reproduse într-o lucrare științifică publicată în Franța: G. SOKOLOFF-URSS și Europa de Est (revista "L'Economie Moderne" - C. E. P. L., Paris, 1973). Văzute în simplitatea lor cifrele citite sunt mai elocvente decât orice propaganda contrarie revărsată în Occident cu privire la prosperitatea ce domnește azi în țara noastră, și inima ni se strânge de durere.

Autorul, vorbind despre "desvoltarea" țărilor din Est, face o comparație semnificativă între Produsul Interior Brut (PIB) el acestor țări și același indice în țările occidentale. Astfel, la un Produs Interior Brut de 1715 dolari pe locuitor în Europa Occidentală, avem în țările preafabricate de sovietici următoarele proporții în cifre brute și procentaj în raport cu PIB occidental:

	Dol./locuitor	%
Germania de Est...	1250	72,88
URSS	1110	64,72
Cehoslovacia	1005	58,60
Ungaria	890	51,89
Bulgaria	880	51,31
Polonia	595	34,69
ROMANIA	560	32,65

Situația acestor țări e deci cu mult inferioară celei din țările apusene și printre ele, România bate toate recordurile de sărăcie. Cu toate bogățiile subsolului și solului, cu tot potențialul uman (21 milioane de locuitori) România e depășită substanțial de Ungaria și Bulgaria, două țări relativ sărace și cu un număr redus de locuitori.

E vorba de o "întâmplare" sau de anumite "evenimente circumstanțiale nefericite" care-ar fi pus economia românească în această inferioritate rușinoasă ca lipitoarea sovietică care suge fără milă vîlaga neamului românesc?

● Duminică 5 Iunie 1977, prin grija Comunității Românilor din Spania s'a oficiat un serviciu religios în Cimitirul Civil din Madrid, pentru pomenirea tuturor Românilor și Româncelor care au murit în Spania în decursul celor 33 de ani de exil. Din nefericire, lista lor este lungă: Alicia Ponta; Virginia Cotrus; Crișu Axente; Nuța Ardelean; Stelian Popescu; Mihail Demetrescu; Vasile Florescu; Ion Brașoveanu; Principe Constantin Cantacuzino; Alexandru Busuloceanu; Aron Cotrus; Veronica Părvulescu; Grigore Manollescu; Princessa Ioana de Hohenzollern; Tatiana Moraru; Ion Protopopescu; Angela Ionescu Castineira; Ana Popescu; Mircea Mușetescu; Constanța Selcariu; Valeriu Vințan; Dan Geblescu; Aurel Dinu; Elena Magheru; Ana Nicolau; Bucura Neagu; Mihail Oană; Hugo Krummel; Alexis Macedonski; Dimitrie Ardelean; Alexandru Becator; Ion Balcu; Princessa Zoe Sturdza Mayrocordat; Radu Ghenea; Ioan Biciolla; Elvira Florea Sima; Mihail Nicolaescu; Grigore Ghiță; George Candeleanu; Iordan Cristofovici; Stefan Ioanid; Ion Fleșeriu.

Slujba a fost oficiată de Parintele Albaralcin. La sfârșit, membrii Comunității au depus flori pe mormintele celor dispăruți.

● În scopul eternizării virtuților Naționale Românești, un grup de compatrioți, a luat inițiativa păstrării amintirii Generalului Platon Chirnoaga, hotărînd să-i așeze o placă memorială la Câmpul Românesc dela Hamilton-Canada.

Pentru realizarea acestei pioase datorii românești, se difuzează aceste liste de subscripții către toți acela care l'au cunoscut pe Gr. Platon Chirnoaga pe câmpurile de luptă, sau din lucrările sale istorice, studiile și articolele lui, aparute în exil timp de peste 20 de ani. Suntem convinși că acest apel va găsi în sufletele românești toată înțelegerea.

Numele susținătorilor vor fi publicate în presa românească a exilului. Data desvelirii pietrei comemorative se va comunica ulterior.

Rugăm a se restitui listele de subscripție până la 15 Iulie 1977, pe adresa: Chm. Dipl. Remus Lazăr, 2418 So. Ridgeland Ave-Berwin, Illinois-60402.

Comitetul de inițiativă: Malor r. Bumbăcescu Ion; Odor r. Eugen V. Bailla; Farmacist George Bălașu, directorul ziarului "Cuvântul Românesc"; Dr. Alex. Ronett; ziarist Nicolae Novac; Alexandru Ionescu-Lungu; Gh. Bulumete; Av. Ion Covănea; Chm. Dipl. Remus Iazăr.

Pa lista primită la CARPAȚII, s'au înscris până acum:

	Pst.
Comunitatea Românilor din Spania	3000
Editura și Revista CARPAȚII	2000
Traian Popescu	1000
Căpitan Nicolae Oprîș	1000
Ing. Petre Șorici	1000
Căpitan N. S. Govora	500

Lista rămâne deschisă.

● Cartea "Les Cavaliers de l'Apocalypse", de Ion V. Emilian, a apărut în editura germană "Verlag K W Preussisch Oldenburg", sub titlul "Der Phantastische Ritt". Cartea, 420 pagini, în condiții tehnice excepționale, ne-a produs o mare bucurie, ca și când ar fi vorba de un succes al

nostru. Și în fond este un succes și al nostru și al tuturor Românilor pentru care eroism nu este un cuvânt ieșit din modă ci, din contra, un cuvânt de arzătoare actualitate. Bucuria este și mai mare, constatând că în Europa occidentală mai există oameni care prețuiesc și admiră eroismul, și nu numai scapeli care-și ucid spleen-ul, citind elucubrațiile măscăricilor orientali.

Suntem informați că lucrarea lui I. V. Emilian e pe punctul de a apare în limba spaniolă. Din mare, bucuria noastră se transformă în imensă.

Dintr-o publicație românească am aflat că Ion V. Emilian a împlinit anul acesta 70 de ani. Ca și aceea publică, CARPAȚII îi urează viață lungă, pentru a da și în viitor celor ce se clatină, lecții de înalt eroism.

● Dar nu avem norocul să ne vină numai vești bune care să ne umple inimile de bucurie. Dumnezeu vrea să avem și vești rele, din acelea care să ne producă profundă tristețe.

Din Statele Unite ne vine o asemenea veste: a murit dr. Ion Cărjă. Drul în Cărjă era una din acele figuri a cărei dispariție sguduie pe cei care l-au cunoscut activitatea. A fost unul din acei oameni pe care viața îi încearcă dincolo de limita suferințelor umane. "Nu da Doamne omului mai mult decât poate să sufere", spune un proverb românesc. Și Drului Cărjă Dumnezeu i-a dat mai mult decât poate omul să sufere. Canalul Dunăre-Marea Neagră, Aludul, etc. el le-a cunoscut nu din lecturi, ci în propria carne. Ani lungi de foame, de frig, de umilințe: suferințe dantestice. Cine citește cărțile Drului Cărjă e urmărit zile, săptămâni și luni întregi ca de un coșmar. În acest infern au trăit zeci de mii de Români, au trăit oameni care nu ar fi putut bănuși că se mai pot întâmpla aceste lucruri în secolul XX. Metodele de încluziție marxiste au atins paroxisml. Pe Drul Cărjă l-a hărăzit Dumnezeu să scape, pentru a povesti lumii întregi ce a fost acolo, pentru a sgudi pe cei mai indiferenți, și chiar pe cei mai imbecili, care încă oftează după barba lui Marx.

Puțini, foarte puțini s'au salvat sufletește de acolo. Dar nu avem dreptul să aruncăm cu piatra. Drul Cărjă ne-a arătat că din acel infern, nici ingerii n'ar fi putut ieși întregi. Toți au fost fărâmați trupește, au fost zdrobiți sufletește. Cel care până la sfârșit au reușit să lăse la lumină de acolo, nu au fost ei, ci umbrele lor.

Dumnezeu l-a ales pe Drul Cărjă să lase din închisoarea Alud, să ajungă în Occident și să povestească ce s'a petrecut în infernul marxist. Cărțile lui sunt documente zdrobitoare, pe care nimeni și nimic nu poate să le clintească, nici acum și nici în vecii vecilor.

Și acum Drul Cărjă a trecut și el în lumea umbrelor. Prea de timpuriu. Așa a voit Dumnezeu. Să păstrăm un moment de reculegere și să rugăm pe Prea Înaltul, să-l odihnească în pace.

● "Der Donauschwabe" este gazeta șvabilor din România, Ungaria și Iugoslavia. Anul acesta a împlinit un sfert de secol de apariție. Este o gazetă excelentă în celeace privește conținutul, iar prezentarea în afară de orice critică.

Ca și în cazul publicațiilor românești, Der Donauschwabe apare grație unui om; redactorul gazetei, dl. Franz Schuttack. El cunosc de aproape 30 de

ani. Sentimentele lui românești sunt înafară de orice discuție. Și totuși, între această gazetă a Șvabilor și zero. Relațiile sunt doar între persoane, redactorul ei, dl. Schuttack, având relații cu destul dintre compatrioții noștri. Dl. Schuttack, la parte la multe dintre manifestările românești, deplasându-se la unele, chiar în alte țări.

Și totuși mie mi se pare că Românii ar trebui sau ar fi trebuit să aibă relații strănse cu acești Șvabi, care, din gazeta "Der Donauschwabe" se vede că oftează ca și noi după paradisul pierdut, adică după Patria de departe. E drept că s'au ivit sau s'ar putea ivi unele dificultăți: Toți Românii au fost schingiuți după 23 August 1944, dar comportarea bestială roșii cu Sașii și Șvabil, a depășit orice închipuire. A spune că aceste bestii l-au tratat mai rău decât pe câini, e puțin spus.

Dar, odată în exil, ar fi trebuit să se caute o cale de apropiere. Ar fi trebuit să li se spună, să li se explice, că schingiuitorii lor n'au fost adevărații Români, ci niște aduși de vân-uri, fără Dumnezeu și Patrie, care ne-au schinguit și pe noi. Organele zise oficiale, adică zisul comitet național, nu l-a căutat pentru că-l considera nazist.

E oare prea tarziu ca această apropiere să se facă? Nu știu dacă e tarziu sau nu. Dar au ajuns până la mine niște zvonuri că Sașii din România, acei care au rămas acolo, au făcut sau sunt pe cale să facă o înțelegere cu Ungurii, pentru a cere... autonomia Ardealului. Adevărate sau nu, aceste zvonuri, interesează mai puțin.

Adresa gazetei este: Donauschwabischer Heimatverlag, D7080 Aalen, Postfach 1680, Germania Federală.

● Se află sub tipar și va apare în toamna aceasta, în Editura CARPAȚII, Traian Popescu, Madrid, romanul "Dumnezeu s'a născut în exil" de Vintilă Horia. Este traducerea în românește a romanului "Dieu est né en exil", Prix Goncourt, care după cum se știe, a apărut în mai multe limbi. Pentru prima dată, acest roman apare în românește.

● În Editura "Rigmar"-N. S. Govora, a apărut cartea "Carnetul unui veteran", de Ștefan Georgescu-Sergent, ediție apărută sub îngrijirea Dl. Ștefan Georgescu-Olenin. Cartea, al cărui preț este 12 dolari, poate fi cerută la Nicolas Ștefănescu, Avenida Reina Victoria, 13, 10 A, Madrid-3.

NOTE CU LEXIC POTOLIT

● E chestie de inteligență. Doctorisimul Drăgan l-a luat-o din nou înainte lui Tânase Uscatiu. Pe vremuri, în România, Victor Eftimiu și-a instalat bustul, în grădina din fața casei. Glumetilor care-l luau peste picior, Eftimiu le răspundea calm: "Ce vreți mă, cum sunt sigur că nimeni după moartea mea n'o să se gândească să-mi facă bustul, n'o să se gândească, mi l-am făcut eu".

Doctorisimul Drăgan nu și-a făcut bustul, dar și-a făcut o medalie. Ca Eftimiu. Dacă nu se vor gândi să i-o facă alții după moarte, și-o face el în viață. Această medalie o găsim în viață. Aceasta medalie o găsim reproducă pe coperta cărții "Noi tracii", publicată în Editura Scrisul Tracii, din Cralova. Unele guri rele românești, din Cralova, doctorisimul Drăgan îl aparține doar sem-

nătura. Cum semnătura lui Drăgan valorează milioane, totul e posibil.

● Adaptându-se vieții occidentale, unii profetii își fac o propagandă care li uimește chiar pe occidentali. Propagandă în scris, sau verbală, de la om la om. Tânase Uscatiu a afirmat că el e celebru și în Europa și în America, că are un picior în Europa și unul în America, celace a făcut pe un ghidus să exclame: Păi atunci, Tânase Uscatiu își face nevolie în Atlantic.

S'a răs de glumă, dar un altul a înțeles. Bine, Tânase rezolvă ușor chestia, dar ce se face Maestrul, care e celebru în cele 5 continente, deci ar însemna că are 5 picioare și asta nu se poate. Și de ce nu? A răspuns ghidusul, dacă eroina unuia din romanele Maestrului are 242 înălțime, ce-l împiedică pe autor să aibă 5 picioare?

Dar nici insul de rând nu s'a dat bătut, și a venit cu altă întrebare: Bine, dar în cazul acesta, în care ocean își face Maestrul nevolie?

● Tânase Uscatiu și-a pus în gând să devină membru al Academiei Române. Și a pus în mișcare toate mijloacele: vizite la București, publicare de articole și poezie în revistele reseriste, cu fotografii, etc. Se părea că totul mergea spre fericitul deznodământ. Și iată că s'a ivit un contratimp. Lui Tânase Uscatiu i s'a comunicat că onoarea de prim academician reserist al exilului, a fost acordată Doctorisimului Drăgan. Și asta nu se poate. Ori primul, ori deloc. Și i-a venit o altă idee. Nu-l mai interesează Academia Română ci... premiul Nobel. I-a comunicat teribila ideea fratelui său.

Cum asta? A întrebato acesta... Foarte simplu, i-a răspuns. În zece ani voi publica 5 romane, 8 piese de teatru, 10 volume de poezie și... 30 de broșuri. Câte 3 pe an. La un loc vor face... 20 de kile.

N. S. G.

CARTI-REVISTE ZIARE, PRIMITE LA REDACTIE

- Fire de tort, de G. Coșbuc, edit. Ioan Crișan-Dacicus.
- Modern Romanian Coins, de Aurelio Răuță, Asociația Cultural Hispano-Romana de Salamanca.
- Crez de generație, de Vasile Marin, Colecția Europe, München.
- Printre Grații, versuri de Alex. Silisteanu.
- Versuri, de Mihaela Gheimegeanu Lausch, Col. Apozitia, München.
- Die europäische Sicherheit aus der Sicht der sozialistischen Republik Rumänien, de Alexander Suga.
- Si le 26 Juin 1940 la Roumanie avait rejete l'ultimatum sovietique, de Titus Barbusescu.
- Tara și exilul, dir. Gh. Costea.
- Limite, dir. V. Ieruncă și N. Petra.
- Mele, dir. Ștefan Baciu.
- Cuvântul românesc, dir. Gh. Bălașu.
- Drum, dir. John Halmaghi.
- Der Donauschwabe, red. Franz Schuttack.
- Vatra, dir. Petre Vălmăreanu.
- Dreptatea, dir. Dean Mihovan.
- Acțiunea românească, dir. N. Cărjă.
- Exilul Solidar, dir. Petre Mihail.
- Buna Vestire, dir. Mgr. Aloisie Tăutu.
- Tara Noastră, dir. A. Nicola.
- Porunca Vremii, dir. G. Bolan.
- Fiii Daciei, dir. G. Bolan.
- Bolan News Service, dir. G. Bolan.

Redactionale

A) Prof. Alex. Boldur-La Grande Thrace.

Mulțumim sprijinitorilor de totdeauna care s'au grăbit să răspundă pozitiv apelului nostru lansat prin revistă pentru tipărirea lucrării Dlui Prof. Al. Boldur-La Grande Thrace, lucrare de incontestabilă valoare pentru cercetarea originii și trecutului Neamului nostru.

Bogatul material documentar și reproducerile fotografice de obiecte reprezentând civilizația strămoșilor noștri, înainte de era creștină, oferă publicului un volum de impresionante proporții, al cărui pret se ridică la cca 2.000 pesetas.

Rugăm pe această cale, atât pe cei cari s'au anunțat ca subscriitori anticipați ai lucrării, cât și pe acei care vor să aibă în biblioteca lor acest tezaur, să trimită costul ei de 25 dolari U. S. A. pe numele și adresa directorului Editurii Carpații, Traian Popescu.

O parte a textului lucrării va apare și în revista Carpații, începând cu numărul 4.

B) Medalia Corneliu Zelea Codreanu.

Cu prilejul comemorării a 50 de ani de la înființarea Legiunii Arhanghelului Mihail, s'a luat inițiativa baterii unei medalii comemorative, având pe anvers CORNELIU ZELEA CODREANU - 50 - ROMANIA, iar pe revers - 1927 — Legiunea Arhanghelului Mihail, 50 de ani de la înființare 1977 și simbolul Mișcării, gardul de fier. (Vezi reproducerea în pagina a 2-a a revistei.) Au fost bătute cu acelaș text, efigie, dimensiuni și greutate (3 cm. și 28,31 gr.), 100 medalii de aur de 20 carate, prezentate în cutii speciale învelite în imitație de piele, preț 20.000 pesetas sau echivalentul în monedă străină.

100 de medalii de argint pur, prezentate în cutii similare învelite în pegamoid, preț 3.500 pesetas, sau echivalentul în monedă străină.

Atât tirajul redus, cât și personalitatea lui Corneliu Codreanu, sunt o cheazășie a valorii numismatice pe care o vor avea aceste medalii, în lumea colecționarilor.

Există încă foarte puține piese disponibile. Comenzile se pot face la redacție, remițând contravaloarea și spezele de expediție, pe numele și adresa redactorului Traian Popescu.

CARPATII

REVISTA CULTURALA SI DE
ACTIUNE ROMANEASCA IN EXIL
APARE ODATA LA DOUA LUNI
SUB INGIJIREA UNUI COMITET
DE REDACTIE

★
Redacția și Administrația:
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.
Teléf. 402 11 01 - MADRID-6
Correspondenta:
Apartado 9.283 - MADRID (España)

★
Abonamente:
Anual 20 \$ USA
De susținere, 40 \$ USA
Expedierea Avion plus. 5 \$ USA

EDITURA CARPATII ANUNTA

Au apărut:

ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV	15 \$ USA
ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, vol II	4 \$ USA
Vol. I, legat	15 \$ USA
NAȚIONALISMUL LUI EMINESCU, de D. Murărașu	8 \$ USA
POVEȘTI, de Ion Creangă, legat și bogat ilustrat	20 \$ USA
DACIA, de Vasile Pârvan	3 \$ USA
PRECURSORI, de Octavian Goga	3 \$ USA
ISTORIA PARTIDELOR, NAȚIONAL, ȚĂRĂNESC ȘI NAȚIONAL-ȚĂRĂNESC, de Pamfil Seicaru, vol I, II	12 \$ USA
ISTORIA POLITICĂ ȘI MILITARĂ A RĂZBOIULUI ROMÂNIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoaga ...	8 \$ USA
KARL MARX: INSEMNAȚII DESPRE ROMANI. Texte inedite cu comentariu de Pamfil Seicaru	8 \$ USA
ȘTEFAN CEL MARE, VOIEVOD AL MOLDOVEI, de prof. Alexandru Boldur	8 \$ USA
ISTORIA DACIEI ȘI CONTINUITATEA DACOROMÂNĂ, de General Platon Chirnoaga	8 \$ USA
LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, de Faust Bradescu	5 \$ USA
POVEȘTI FĂRĂ ȚARĂ, nuvele, de Faust Bradescu, N. Novac și N. S. Govora	5 \$ USA
UNIREA NAȚIONALĂ ÎN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Seicaru	3 \$ USA
DICȚIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Ion Protopopescu, rustică. Legat pânză	4 \$ USA
CORNELIU ZELEA CODREANU, DOUĂZECI DE ANI DE LA MOARTE, de Gr. Manollescu, T. Popescu, etc	5 \$ USA
MOȚA ȘI MARIN, DOUĂZECI ȘI CINCI DE ANI DE LA MOARTE, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Piñar, Gr. Manollescu	3 \$ USA
	5 \$ USA